

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ V

ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ
ΣΕ 30 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: UNFORGIVEN
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγελοι (Βιβλίο 5) – Η συγχώρηση
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κατερίνα Δουριδά
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Carlino
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Πουχωτά

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Carrie Schechter
© Τραγουδιών: Amandavid (ASCAP), 2015
© Στίχων σελ. 9: Country Ahers Music (BMI)
administered by Songs in the House of Hassle (BMI)
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1644-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1645-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2015
/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ V

Μετάφραση: Μαίρη Γραμμένου

Σε αυτούς που ονειρεύονται

*Στο μυαλό μου φίδια
Να συγχωρέσουν τα κρίματά σου πασχίζουν
Ο χρόνος όλους τους αλλάζει
Ελπίζω εκείνος να αλλάξει αυτό τον χρόνο*

ΣΑΡΟΝ ΒΑΝ ΕΤΕΝ, *Φίδια*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΗ ΜΑΣ ΧΩΡΙΣΟΥΝ ΠΟΤΕ

Οι μπότες του Καμ ακούμπησαν στο γέισο της παλαιάς εκκλησίας κάτω από έναν παγωμένο, αστροκέντητο ουρανό. Αυτός μάζεψε τα φτερά του και ατένισε το τοπίο. Ισπανικά βρύα, λευκά στο σεληνόφωτο, κρέμονταν σαν παγοκρύσταλλοι από υπεραιωνόβια δέντρα. Πετρόχτιστα κτίσματα πλαισίωναν έναν χορταριασμένο αγρό και ένα ζεύγος κερκίδων που τα ξύλα τους είχαν αρχίσει να ανοίγουν. Θαλασσινό αγιάζι έκανε τις φυλλωσιές να θροΐζουν.

Διακοπές Χριστουγέννων στο αναμορφωτήριο Σουόρντ & Κρος. Δεν υπήρχε ψυχή ζώσα στην περιοχή. Αυτός τι γύρευε εδώ;

Λίγα λεπτά είχαν περάσει μετά τα μεσάνυχτα και αυτός είχε καταφτάσει πετώντας από την Τροία. Είχε ταξιδέψει μέσα σε παραζάλη, μια ακατανόητη δύναμη καθοδηγούσε τα φτερά του. Βρέθηκε να σιγομουρμουρά έναν σκοπό που δεν είχε αφήσει τον εαυτό του να θυμηθεί για αρκετές χιλιάδες χρόνια. Πιθανόν να είχε επιστρέψει εδώ, επειδή σε τούτο το μέρος οι έκπτωτοι άγγελοι είχαν γνωρίσει τη Λουσίντα στην τε-

λευταία καταραμένη ζωή της. Ήταν η τριακοσιοστή εικοστή τέταρτη μετενσάρκωσή της – και η τριακοσιοστή εικοστή τέταρτη φορά που οι έκπτωτοι άγγελοι είχαν συρρεύσει σε σμήνος για να δουν πώς θα εξελισσόταν η κατάρα.

Η κατάρα είχε σπάσει τώρα. Η Λουσίντα και ο Ντάνιελ ήταν ελεύθεροι.

Και ανάθεμα αν ο Καμ τρωγόταν από τη ζήλια του.

Το βλέμμα του όργωσε το κοιμητήριο. Ποτέ του δε θα περίμενε να νιώσει νοσταλγία για τούτο τον σκουπιδότοπο, όμως υπήρχε κάτι το συναρπαστικό σε εκείνες τις πρώτες μέρες στο Σουόρντ & Κρος. Η σπίθα της Λουσίντα ήταν φωτεινότερη, γεγονός που δημιούργησε ερωτηματικά στους αγγέλους, όταν αυτοί πια θεωρούσαν ότι ήξεραν τι να περιμένουν.

Επί έξι χιλιετίες, κάθε φορά που αυτή έκλεινε τα δεκαεπτά, εκείνοι σκηνοθετούσαν μια παραλλαγή της ίδιας πάντα παράστασης: οι δαίμονες –ο Καμ, ο Ρόλαντ και η Μόλι– δοκίμαζαν τα πάντα προκειμένου να συμπορευθεί η Λουσίντα με τον Λούσιφερ, ενώ οι άγγελοι –η Αριάν, η Γκάμπι και, ορισμένες φορές, η Άναμπελ– εργάζονταν για να στρέψουν τη Λουσίντα πάλι στην αγκάλη του Παραδείσου. Καμία πλευρά δεν πλησίασε ποτέ στο να την κερδίσει ολοκληρωτικά.

Επειδή κάθε φορά που η Λουσίντα γνώριζε τον Ντάνιελ –και πάντοτε γνώριζε τον Ντάνιελ– τίποτα δεν είχε σημασία όσο η αγάπη τους. Σε όλους τους χρόνους ερωτεύονταν παράφορα ο ένας τον άλλον, και σε όλους τους χρόνους η Λουσίντα πέθαινε σε μια έκρηξη φωτιάς.

Όσπου, μια νύχτα στο Σουόρντ & Κρος, τα πάντα άλλαξαν. Ο Ντάνιελ φίλησε τη Λουσίντα, και εκείνη έζησε. Τότε το κατάλαβαν όλοι. Επιτέλους θα επιτρεπόταν στη Λουσίντα να επιλέξει.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, όλοι τους πέταξαν στο μέρος της αρχικής τους πτώσης, στην Τροία, όπου η Λουσίντα επέλεξε το πεπρωμένο της. Η ίδια και ο Ντάνιελ και πάλι αρνή-

θηκαν να συμπαρταχθούν με τον Παράδεισο ή με την Κόλαση. Απεναντίας, επέλεξαν ο ένας τον άλλον. Απαρνήθηκαν την αθανασία τους για να περάσουν μία θνητή ζωή μαζί.

Η Λουσίντα και ο Ντάνιελ είχαν φύγει πια, βρίσκονταν όμως ακόμα στο μυαλό του Καμ. Ο θριαμβευτικός τους έρωτας τον έκανε να λαχταρήσει κάτι που δεν τολμούσε να το εκφράσει με λέξεις.

Σιγομουρμούριζε πάλι. Εκείνο το τραγούδι. Μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια το θυμόταν ακόμα...

Σφάλισε τα μάτια του και είδε την ερμηνεύτριά του: τα κόκκινα μαλλιά της πλεγμένα χαλαρά σε πλεξούδα, τα μακριά δάχτυλά της να χαϊδεύουν τις χορδές μιας λύρας, καθώς εκείνη ήταν ακουμπισμένη στον κορμό ενός δέντρου.

Ο Καμ δεν είχε αφήσει τον εαυτό του να τη σκεφτεί εδώ και χιλιάδες χρόνια. Γιατί τώρα;

«Αυτό το δοχείο είναι σπασμένο», είπε μια γνώριμη φωνή. «Μου πετάς ένα άλλο;»

Ο Καμ τινάχτηκε πίσω. Δεν υπήρχε κανείς.

Παρατήρησε μια αδιόρατη κίνηση μέσα από το θρυμματισμένο παράθυρο με βιτρό στην οροφή. Προχώρησε μπροστά και κάρφωσε το βλέμμα του στο εσωτερικό, μέσα στο παρεκκλήσιο που η Σοφία Μπλιν είχε χρησιμοποιήσει ως γραφείο της τον καιρό που εργαζόταν ως βιβλιοθηκονόμος του Σουόρντ & Κρος.

Μέσα στο παρεκκλήσιο, τα ιριδιζόντα φτερά της Αριάν τινάχτηκαν ελαφρώς, καθώς εκείνη κουνούσε ένα δοχείο μπογιάς σε σπρέι και ανυψώθηκε από το έδαφος, στοχεύοντας το στόμιο προς τον τοίχο.

Η τοιχογραφία εικόνιζε ένα κορίτσι μέσα σε ένα λαμπερό γαλάζιο δάσος. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα με βολάν και ύψωνε το βλέμμα της σε ένα ξανθό αγόρι που έτεινε μια λευκή παιωνία. *Λουσίντα και Ντάνιελ για πάντα* ψέκασε η Αριάν με γοτθικά ασημένια γράμματα πάνω στη φούστα του κοριτσιού.

Πίσω από την Αριάν, ένας δαίμονας με σκούρο δέρμα και ράστα μαλλί άναβε ένα ψηλό γυάλινο κερί που εικόνιζε τη Σάντα Μουέρτε, τη θεά του θανάτου. Ο Ρόλαντ μετέτρεψε σε ιερό προσκύνημα τον χώρο που η Σοφία είχε δολοφονήσει την Πεν, τη φίλη της Λουσίντα.

Οι έκπτωτοι άγγελοι δεν μπορούσαν να μπουν σε εκκλησίες. Μόλις διέσχιζαν το κατώφλι, ο ναός του Θεού παραδινόταν στις φλόγες, και οι θνητοί που βρίσκονταν μέσα καίγονταν ζωντανοί. Όμως αυτό το παρεκκλήσιο είχε αποκαθαγιαστεί μόλις εγκαταστάθηκε η μισ Σοφία.

Ο Καμ άνοιξε τα φτερά του, μπήκε μέσα από το σπασμένο παράθυρο και προσγειώθηκε πίσω από την Αριάν.

«Καμ». Ο Ρόλαντ αγκάλιασε τον φίλο του.

«Χαλάρωσε», του είπε ο Καμ, αλλά δεν αποτραβήχτηκε.

Ο Ρόλαντ έγειρε το κεφάλι του ελαφρά. «Για δεσ σύμπτωση να σε βρούμε εδώ».

«Είναι;» ρώτησε ο Καμ.

«Όχι, αν σου αρέσει το βρόμικο», είπε εύθυμα η Αριάν, πετώντας στον Καμ ένα πακετάκι τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο. «Θυμάσαι την καντίνα στο Λόβινγκτον; Λαχταρούσα το φαγητό της από την ώρα που πατήσαμε το πόδι μας εδώ». Στα λόγια αυτά άνοιξε το δικό της πακετάκι και καταβρόχθισε το τάκο της με δυο δαγκωματιές. «Σκέτη απόλαυση».

«Τι κάνεις εδώ;» ο Ρόλαντ ρώτησε τον Καμ.

Ο Καμ έγειρε σε μια ψυχρή μαρμαρένια στήλη και ανασήκωσε τους ώμους του. «Είχα αφήσει την κιθάρα μου στον κοιτώνα».

«Διένυσες τέτοια απόσταση για μια κιθάρα;» Ο Ρόλαντ κατένευσε. «Μάλλον καλά θα κάνουμε να βρούμε όλοι μας καινούργιους τρόπους για να γεμίσουμε τις ατέλειωτες μέρες μας τώρα που έφυγαν η Λουσίντα και ο Ντάνιελ».

Ανέκαθεν ο Καμ απεχθανόταν την πανίσχυρη δύναμη που τραβούσε τους έκπτωτους άγγέλους στους καταραμένους ερα-

στές κάθε δεκαεπτά χρόνια. Είχε παρατήσει πεδία μαχών και στέψεις βασιλέων. Είχε φύγει από την αγκαλιά σαγηνευτικών γυναικών. Κάποτε είχε φύγει από γύρισμα κινηματογραφικής ταινίας. Είχε εγκαταλείψει τα πάντα για τη Λουσίντα και τον Ντάνιελ. Τώρα όμως που η ακατανίκητη έλξη είχε χαθεί, του έλειπε.

Η αιωνιότητα ήταν διάπλατα ανοιγμένη. Τι θα την έκανε;

«Μήπως αυτό που συνέβη στην Τροία σου δημιούργησε δεν ξέρω...» ο Ρόλαντ δεν απόσωσε την κουβέντα του.

«...Ελπίδα;» Η Αριάν άρπαξε το τάκο που δεν άγγιξε ο Καμ και το καθάρισε. «Εάν, μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια, η Λουσίντα και ο Ντάνιελ μπορούν να υψώσουν το ανάστημά τους στον Θρόνο και να διεκδικήσουν ένα ευτυχές τέλος, γιατί να μην μπορούν και άλλοι; Γιατί όχι εμείς;»

Το βλέμμα του Καμ πλανιόταν έξω από το σπασμένο παράθυρο. «Ίσως να μην είμαι τέτοιος τύπος».

«Όλοι μας κουβαλούμε μέσα μας κομμάτια των διαδρομών μας», είπε στοχαστικά ο Ρόλαντ. «Όλοι μαθαίνουμε από τα λάθη μας. Ποιος είπε ότι δε μας αξίζει η ευτυχία;»

«Κοίτα μας εδώ». Η Αριάν άγγιξε τις ουλές στον λαιμό της. «Τι ξέρουμε εμείς, τρία ταλαίπωρα αρπακτικά πτηνά, για τον έρωτα;» Η ματιά της πλανήθηκε από τον Καμ στον Ρόλαντ. «Σωστά;»

«Ο έρωτας δεν είναι αποκλειστική ιδιοκτησία της Λουσίντα και του Ντάνιελ», αποκρίθηκε ο Ρόλαντ. «Όλοι μας τον έχουμε γευτεί. Ίσως τον γευτούμε ξανά».

Η αισιοδοξία του Ρόλαντ ήχησε παράφωνα στα αυτιά του Καμ. «Όχι εγώ πάντως».

Η Αριάν άφησε έναν αναστεναγμό, κυρτώνοντας τη ράχη της για να ανοίξει τα φτερά της και να ανυψωθεί λίγα μέτρα πάνω από το έδαφος. Ένα φτερούγισμα αντήχησε στην αδειανή εκκλησία. Η Αριάν, με λίγα επιδέξια ραντίσματα με το δοχείο λευκής μπογιάς σε σπρέι, πρόσθεσε την υπό-

νοια ύπαρξης φτερών πάνω από τους ώμους της Λουσίντα.

Πριν την Πτώση, τα φτερά των αγγέλων ήταν καμωμένα από ουράνιο φως, όλα τους τέλεια, όλα τους ίδια και απαράλλαχτα. Στα χρόνια που ακολούθησαν, τα φτερά τους αποκάλυπταν πτυχές της προσωπικότητας των αγγέλων, τα λάθη τους και τις παρορμήσεις τους. Οι έκπτωτοι άγγελοι που δήλωσαν πίστη και αφοσίωση στον Λούσιφερ έφεραν χρυσαφένια φτερά. Εκείνοι που επέστρεψαν στο ποίμνιο του Παραδείσου έφεραν μια υποψία ασημένιου από τον Θρόνο ανάμεσα στις πτυχώσεις των φτερών τους.

Τα φτερά της Λουσίντα ήταν ιδιαίτερα. Ήταν αγνά, εντυπωσιακά πάλλευκα. Άφθαρτα. Αθώα των επιλογών που είχαν κάνει οι υπόλοιποι. Ο μοναδικός άλλος έκπτωτος άγγελος που είχε διατηρήσει τα λευκά φτερά του ήταν ο Ντάνιελ.

Η Αριάν ξετύλιξε το δεύτερο τάκο της συσκευασίας. «Κάποιες φορές αναρωτιέμαι...»

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Ρόλαντ.

«Αν εσείς μπορούσατε να γυρίσετε πίσω στον χρόνο και να μην αποτύχετε τόσο οικτρά στον ερωτικό τομέα, θα το κάνατε;»

«Ποιο το νόημα του να αναρωτιόμαστε;» ρώτησε ο Καμ. «Η Ρόζαλιν είναι νεκρή». Είδε τον Ρόλαντ να κάνει έναν μορφασμό στο άκουσμα του ονόματος της χαμένης αγαπημένης του. «Η Τες δε θα σε συγχωρέσει ποτέ», συμπλήρωσε ο Καμ, κοιτώντας την Αριάν. «Και η Λίλιθ...»

Ορίστε. Το είπε το όνομά της.

Η Λίλιθ ήταν η μοναδική κοπέλα που αγάπησε ο Καμ. Την είχε ζητήσει σε γάμο.

Τα πράγματα δεν πήγαν καλά.

Ο Καμ άκουσε το τραγούδι της ξανά να φουντώνει μέσα στην ψυχή του, ένιωσε τις τύψεις να τον τυφλώνουν.

«Σιγομουρμουράς;» παρατήρησε η Αριάν, στενεύοντας τα μάτια της. «Από τότε τραγουδάς μουρμουριστά;»

«Τι θα έλεγες για τη Λίλιθ;» του θύμισε ο Ρόλαντ.

Και η Λίλιθ ήταν νεκρή. Μολονότι ο Καμ δεν έμαθε ποτέ πώς η κοπέλα έζησε την επίγεια ζωή της αφότου χώρισαν, ήξερε ότι θα είχε αφήσει προ πολλού τα εγκόσμια και θα είχε ανέβει στον Παράδεισο. Αν ο Καμ ήταν διαφορετικός τύπος, θα γαλήνευε στη σκέψη ότι η Λίλιθ περιβαλλόταν από χαρά και από φως. Όμως ο Παράδεισος ήταν τόσο ανυπόφορα μακριά, ώστε ο Καμ το θεωρούσε καλύτερο να μην τη σκέφτεται καθόλου.

Ο Ρόλαντ διάβασε τη σκέψη του. «Μπορείς να το κάνεις με τον τρόπο σου».

«Τα πάντα κάνω με τον δικό μου τρόπο», είπε ο Καμ. Τα φτερά του πάλλονταν αθόρυβα πίσω του.

«Είναι ένα από τα καλύτερα χαρακτηριστικά σου», παρατήρησε ο Ρόλαντ, σηκώνοντας τη ματιά του στα αστέρια μέσα από τη διαλυμένη σκεπή και ύστερα κοιτώντας κατάματα τον Καμ.

«Ποιο εννοείς;» ρώτησε απορημένος ο Καμ.

Ο Ρόλαντ γέλασε απαλά. «Εγώ δεν είπα τίποτα».

«Επίτρεψέ μου», πήρε τον λόγο η Αριάν. «Καμ, είμαστε ακριβώς στο σημείο όπου όλοι περιμένουν από εσένα να κάνεις την ηρωική έξοδο μέσα στα πυκνά σύννεφα». Και με ένα νεύμα έδειξε ένα πέπλο ομίχλης που πλανιόταν κάτω από τη Ζώνη του Ωρίωνα.

«Καμ!» Ο Ρόλαντ γούρλωσε τα μάτια του στον Καμ θορυβημένος. «Τα φτερά σου».

Σιμά στην άκρη του αριστερού φτερού του Καμ ξεχώριζε ένα μικρό, λευκό νημάτιο.

Η Αριάν έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Τι σημαίνει αυτό;»

Ήταν ένα λευκό στίγμα καταμεσής μιας μαλαματένιας κοιλάδας, ανάγκασε όμως τον Καμ να θυμηθεί τη στιγμή που τα φτερά του άλλαξαν από λευκά σε χρυσαφένια. Προ πολλού είχε αποδεχτεί το πεπρωμένο του, αλλά τώρα, για πρώτη φο-

ρά εδώ και χιλιάδες χρόνια, οραματίστηκε κάτι διαφορετικό.

Χάρη στη Λουσίντα και στον Ντάνιελ, ο Καμ είχε μια νέα αρχή. Και μονάχα μια ενοχή.

«Πρέπει να φύγω». Άνοιξε σε πλήρες ανάπτυγμα τα φτερά του και αστραφτερό χρυσό φως πλημμύρισε το παρεκκλήσιο, καθώς ο Ρόλαντ και η Αριάν έσπευδαν να παραμερίσουν. Το κερί αναποδογύρισε και έσπασε, και η φλογίτσα του τρεμόπαιξε πάνω στο ψυχρό πέτρινο δάπεδο.

Ο Καμ εκτοξεύτηκε στον ουρανό, τρυπώντας τη νύχτα και κατευθύνθηκε στο σκοτάδι που τον περίμενε από τη στιγμή που πέταξε μακριά από την αγάπη της Λίλιθ.

ΕΡΗΜΟΤΟΠΙΟΣ

ΛΙΛΙΘ

Η Λίλιθ ξύπνησε από τον βήχα.

Ήταν η εποχή των πυρκαγιών –ήταν πάντοτε εποχή των πυρκαγιών– και τα πνευμόνια της ήταν βαριά από τον καπνό και τις στάχτες από το λαμπάδιασμα στους γύρω λόφους.

Το ρολόι του κομοδίνου της έδειχνε μεσάνυχτα, μα οι λεπτές λευκές κουρτίνες γκριζαραν στο αχνό φως της αυγής. Θα κόπηκε ξανά το ρεύμα. Η κοπέλα αναλογίστηκε το διαγώνισμα βιολογίας που την περίμενε την τέταρτη ώρα, και η επόμενη ακριβώς σκέψη ήταν η κουταμάρα της όταν το προηγούμενο βράδυ γύρισε σπίτι της με το βιβλίο αμερικανικής ιστορίας από λάθος. Τι κακόγουστη φάρσα ήταν να της χορηγήσουν δύο βιβλία με το ίδιο ακριβώς χρώμα στη ράχη τους; Η Λίλιθ θα αυτοσχεδίαζε, θα αντέγραφε και λίγο –αν τα κατάφερνε– και θα ευελπιστούσε να περάσει τη βάζση.

Η Λίλιθ σηκώθηκε και πάτησε κάτω ζεστό και μαλακό. Σήκωσε ψηλά το πόδι της και η οσμή της τρύπησε τα ρουθούνια.
«Άλαστορ!»

Ο μικρόσωμος, ξανθός κοπράκος μπήκε γοργά στο δωμάτιο νομίζοντας ότι η Λίλιθ είχε όρεξη για παιχνίδια. Η μητέρα της θεωρούσε τον σκύλο ιδιοφυΐα, εξαιτίας των τεχνασμάτων που ο Μπρους, ο αδελφός της Λίλιθ, του είχε μάθει, όμως ο Άλαστορ ήταν τεσσάρων ετών και αρνιόταν να μάθει το μοναδικό τέχνασμα που είχε σημασία: να τα κάνει έξω.

«Αυτό είναι σοβαρό δείγμα έλλειψης πολιτισμού», τον μάλωσε η Λίλιθ και πήγε ως το μπάνιο με κουτσό. Άνοιξε το ντους.

Τίποτα.

Κομμένο το νερό μέχρι τις τρεις το απόγευμα εξηγούσε το σημείωμα της μαμάς που ήταν κολλημένο με σελοτέιπ στον καθρέφτη του μπάνιου. Έξω, οι ρίζες του δέντρου πλέκονταν γύρω από τις σωληνώσεις, και η μαμά της υποτίθεται πως θα είχε χρήματα να πληρώσει τον υδραυλικό σήμερα το απόγευμα, αφότου θα πληρωνόταν από μία από τις πάμπολλες part-time εργασίες της.

Η Λίλιθ έκανε να πιάσει το χαρτί υγείας, ελπίζοντας τουλάχιστον να σκουπίσει την πατούσα της. Βρήκε μονάχα το κυλινδρικό χαρτόνι από το τελειωμένο ρολό χαρτιού. Αχ, άλλη μια Τρίτη. Οι λεπτομέρειες ποίκιλαν, όμως οι μέρες της ζωής της Λίλιθ ήταν πάνω κάτω στον ίδιο βαθμό απαίσιες.

Η κοπέλα τράβηξε το σημείωμα της μητέρας της από τον καθρέφτη και το χρησιμοποίησε για να σκουπίσει το πέλμα της, έπειτα ντύθηκε με μαύρο τζιν και λεπτή μαύρη μπλουζά, χωρίς να επιθεωρήσει το είδωλό της. Επιχείρησε να θυμηθεί λίγες κουβέντες έστω από αυτά που η καθηγήτρια της βιολογίας είχε πει ότι ήταν από τα sos.

Όταν η Λίλιθ κατέβηκε στην κουζίνα, ο Μπρους έριχνε τα τελευταία υπολείμματα δημητριακών από το κουτί μέσα στο στόμα του. Η Λίλιθ ήξερε ότι εκείνες οι μπαγιάτικες νιφάδες δημητριακών ήταν οι τελευταίες μπουκιές φαγητού μέσα στο σπίτι.

«Τέλειωσε το γάλα», ανακοίνωσε ο Μπρους.

«Και τα δημητριακά;» ρώτησε η Λίλιθ.

«Και τα δημητριακά. Και τα πάντα». Ο Μπρους ήταν έντεκα ετών και έφτανε σχεδόν τη Λίλιθ στο μπόι, αλλά ήταν κατά πολύ πιο αδύνατος. Ήταν άρρωστος. Ήταν ανέκαθεν άρρωστος. Γεννήθηκε πρόωρα, και η καρδιά του δε συμβάδιζε με την ψυχή του, όπως συνήθιζε να λέει η μητέρα της Λίλιθ. Τα μάτια του Μπρους ήταν βουλιαγμένα και η επιδερμίδα του μπλάβιαζε αμυδρά, επειδή οι πνεύμονές του δεν έπαιρναν ποτέ επαρκή αέρα. Όταν οι λόφοι καίγονταν από τις πυρκαγιές, όπως συνέβαινε καθημερινά, αυτός πάθαινε άσθμα στην παρामीκρή καταπόνηση του οργανισμού. Ο Μπρους έμενε σπίτι συχνότερα από ό,τι πήγαινε σχολείο.

Η Λίλιθ είχε επίγνωση ότι ο Μπρους είχε ανάγκη από πρωινό περισσότερο από ό,τι η ίδια, παρ' όλα αυτά, το στομάχι της διαμαρτυρόταν εντόνως. Φαγητό, νερό, βασικά προϊόντα υγιεινής – τα πάντα ήταν σε έλλειψη στο ξεχαρβαλωμένο αχούρι που αποκαλούσαν σπίτι τους.

Το βλέμμα της κοπέλας πλανήθηκε έξω από το βρόμικο παράθυρο της κουζίνας, όπου το λεωφορείο της μόλις έφευγε από τη στάση. Η Λίλιθ μούγκρισε, άρπαξε την κιθάρα της και το σακίδιο πλάτης της, αφού πρώτα βεβαιώθηκε ότι το μαύρο ημερολόγιό της βρισκόταν στο εσωτερικό.

«Τα λέμε αργότερα, αδέρφι», του πέταξε βιαστικά, και έφυγε τρέχοντας.

Κόρνες βρυχήθηκαν και ρόδες στρίγκλισαν, καθώς η Λίλιθ διέσχισε ολοταχώς τον δρόμο χωρίς να κοιτάει, όπως ακριβώς έλεγε στον αδελφό της να μην κάνει. Παρά την τρομερή τύχη της, ποτέ της δε φοβήθηκε τον θάνατο. Ο θάνατος για εκείνη σήμαινε απελευθέρωση από τον τροχό των χάμστερ που ήταν η ζωή της, και η Λίλιθ ήξερε ότι δεν ήταν τόσο τυχερή. Το σύμπαν ή ο Θεός ή κάτι ήθελε να την κρατάει δυστυχισμένη.

Η Λίλιθ παρακολούθησε το λεωφορείο να απομακρύνεται

και μετά το έκοψε ποδαράτο για απόσταση τριών μιλίων ως το σχολείο, με τη θήκη της κιθάρας να αναπηδάει στην πλάτη της. Το κορίτσι διέσχισε βιαστικά τον δρόμο, προσπέρασε το μίνι εμπορικό κέντρο με το κατάστημα προϊόντων του ενός δολαρίου και το κινέζικο ντελιβεράδικο που συνέχεια πτώχευε και ξανάνοιγε. Μόλις άφησε για τα καλά πίσω της τη θλιβερή συνοικία της που ήταν γνωστή στην πόλη ως η Φαβέλα, τα πεζοδρόμια έγιναν μεγαλύτερα, και οι δρόμοι είχαν λιγότερες λακκούβες. Οι άνθρωποι που έβγαιναν από τα σπίτια τους για να πάρουν τις εφημερίδες τους φορούσαν κοστούμια, όχι τις κουρελιασμένες ρόμπες που η Λίλιθ παρατηρούσε συχνά στους γείτονές της. Μια γυναίκα που μόλις είχε βγει από κομμωτήριο και έβγαζε βόλτα τον μολοσσό της την καλημέρισε με ένα νεύμα, μα η Λίλιθ δεν είχε χρόνο για αβρότητες. Χώθηκε στην τσιμεντένια πεζογέφυρα που περνούσε κάτω από τον αυτοκινητόδρομο.

Το Λύκειο Τράμπουλ δέσποζε στη συμβολή της οδού Μέντουου και της δεύτερης Λεωφόρου, που η Λίλιθ συχνά συσχέτιζε με αγωνιώδεις διαδρομές για τα επείγοντα όταν ο Μπρους πάθαινε εξάρσεις της αρρώστιας του. Καθώς το μοβ μίνι βαν της μητέρας της σπίνταρε στον δρόμο, και ο αδελφός της παρουσίαζε κρίση άσθματος πάνω στον ώμο της, η Λίλιθ πάντοτε κοίταζε έξω από το παράθυρο τις πράσινες ταμπέλες στην άκρη του αυτοκινητόδρομου που έδειχναν τη χιλιόμετρική απόσταση προς άλλες πόλεις. Παρ' ότι η ίδια δεν είχε δει πολλά –βασικά τίποτα δεν είχε δει– πέρα από διασταυρώσεις, αρεσκόταν να φαντάζεται τον απέραντο κόσμο που απλωνόταν παραέξω. Της άρεσε να σκέφτεται ότι κάποια μέρα, αν αποφοιτούσε ποτέ, θα κατάφερε να αποδράσει σε ένα πολύ καλύτερο μέρος.

Το τελευταίο κουδούνι για την έναρξη των μαθημάτων χτυπούσε όταν η κοπέλα ξεπρόβαλε μέσα από τη σήραγγα κοντά στον περίβολο του σχολείου. Έβηχε και τα μάτια της έτσου-

ζαν. Οι φωτιές που σιγόκαιγαν στους λόφους που περιέβαλλαν την πόλη της έπνιγαν το σχολείο στον καπνό. Το καφετί κτίριο ήταν κακόγουστο και το ασχήμιναν ακόμα περισσότερο οι αυτοσχέδιες αφίσες των σπουδαστών. Μία από αυτές διαφήμιζε τον αυριανό αγώνα μπάσκετ, κάποια άλλη περιέγραφε τις λεπτομέρειες για το εργαστήριο φυσικής που θα διεξαγόταν μετά τοσχόλασμα, αλλά οι περισσότερες αφίσες εικόνιζαν μεγεθυσμένες φωτογραφίες από λευκώματα του σχολείου ενός παλικαριού, του Ντιν, ο οποίος προσπαθούσε έτσι να κερδίσει ψήφους για να γίνει «βασιλιάς του χορού» της αποφοίτησης.

Στην κεντρική είσοδο του σχολείου στεκόταν ο διευθυντής, ο κύριος Τάρκεντον. Σε μπόι δεν ξεπερνούσε το ένα μέτρο και πενήντα δύο πόντους, και φορούσε ένα βαθύ βυσσινί κοστούμι από πολυέστερ.

«Και πάλι σας βρίσκω αργοπορημένη, δεσποινίς Φόσκορ», παρατήρησε αυτός, κοιτάζοντας τη Λίλιθ με φανερή δυσφορία. «Δεν είδα το όνομά σας στη χθεσινή λίστα της τιμωρίας λόγω αργοπορίας στην προσέλευση;»

«Περίεργο πράγμα να κάθεσαι μετά τοσχόλασμα στην αίθουσα τιμωρίας», παρατήρησε με τάχα βαθυστόχαστο ύφος η Λίλιθ. «Εγώ μαθαίνω περισσότερα πράγματα κοιτώντας τον τοίχο παρά όταν είμαι μέσα στην τάξη».

«Τράβα στην πρώτη ώρα», είπε ο διευθυντής κάνοντας ένα βήμα προς τη Λίλιθ, «και αν ζορίσεις έστω και λίγο τη μητέρα σου μέσα στην τάξη σήμερα...»

Η Λίλιθ ξεροκατάπιε. «Είναι εδώ η μητέρα μου;»

Ορισμένες ημέρες τον μήνα η μητέρα της δίδασκε στο Λύκειο Τράμπουλ, και η παραίτηση από τον μισθό της ήταν ο μοναδικός λόγος που κατάφερε να στείλει τη Λίλιθ σε αυτό το σχολείο. Ποτέ δεν ήξερε η Λίλιθ πότε θα έβρισκε τη μητέρα της να περιμένει μπροστά της στην ουρά της καφετέριας ή να ανανεώνει το κραγιόν της στις τουαλέτες. Ποτέ δεν έλε-

γε στη Λίλιθ πότε θα ερχόταν στο λύκειο Τράμπουλ, και ποτέ δεν πήγαινε την κόρη της με το αυτοκίνητο στο σχολείο.

Ήταν πάντοτε μια δυσάρεστη έκπληξη, αλλά τουλάχιστον ποτέ δεν είχε τύχει να μπει η μητέρα της ως αντικαταστάτρια καθηγήτρια σε κάποιο από τα μαθήματα της Λίλιθ.

Ποτέ... μέχρι σήμερα, δηλαδή. Αφήνοντας έναν αναστεναγμό η Λίλιθ μπήκε στην τάξη, διερωτώμενη σε ποιο μάθημα θα εμφανιζόταν φάντης μπαστούνι η μητέρα της.

Η καθηγήτρια, η κυρία Ρίτσαρντς, είχε μόλις πάρει παρουσίες και έγραφε μανιωδώς στον πίνακα τρόπους με τους οποίους οι μαθητές μπορούσαν να συνδράμουν στη μάταιη εκστρατεία της να φέρουν κάδους ανακύκλωσης στο σχολείο. Μόλις η Λίλιθ μπήκε μέσα, η καθηγήτρια κούνησε το κεφάλι της βουβά, σαν να είχε απαυδήσει πια από τη συνήθη αργοπορία της Λίλιθ.

Η κοπέλα γλίστρησε στο κάθισμά της, άφησε τη θήκη της κιθάρας της στα πόδια της, και αμέσως έβγαλε το βιβλίο της βιολογίας που είχε πάρει πριν από λίγο από το ντουλάπι της. Στον πολύτιμο χρόνο που είχε μπροστά της, η Λίλιθ θα μελετούσε στα κλεφτά την ύλη του διαγωνίσματος.

«Κυρία», πήρε τον λόγο το κορίτσι που καθόταν δίπλα στη Λίλιθ, εξαπολύοντας άγριες ματιές προς το μέρος της. «Κάτι ξαφνικά μύρισε φριχτά εδώ μέσα».

Η Λίλιθ έστριψε τα μάτια της. Η ίδια και η Κλόι Κινγκ είχαν υπάρξει εχθρές από την πρώτη μέρα της Α΄ Δημοτικού, αν και η Λίλιθ δε θυμόταν πια τον λόγο. Ούτως ή άλλως, η Λίλιθ δεν αποτελούσε κανενός είδους απειλή για τη φραγκάτη, κουκλάρα τελειόφοιτη. Η Κλόι έκανε μόντελινγκ για μια γνωστή εθνική φίρμα ρούχων και ήταν η τραγουδίστρια ενός ποπ συγκροτήματος με την ονομασία Τόξικ, και πέρα από όλα αυτά ήταν πρόεδρος στις μισές και βάλε λέσχες εξωσχολικών δραστηριοτήτων του Τράμπουλ.

Έπειτα από μια δεκαετία επιθετικότητας από πλευράς της

Κλόι, η Λίλιθ είχε συνηθίσει πια την ασταμάτητη βροχή επιθέσεων. Τις καλές μέρες, τις αγνοούσε. Σήμερα επικεντρώθηκε στην ύλη του διαγωνίσματος βιολογίας και προσπάθησε να αγνοήσει παντελώς την Κλόι.

Ωστόσο, τώρα τα υπόλοιπα παιδιά γύρω από τη Λίλιθ έφραζαν τις μύτες τους. Ο συμμαθητής που καθόταν μπροστά της μιμήθηκε το αναγούλιασμα.

Η Κλόι στριφογύρισε στη θέση της. «Αυτό είναι το γούστο σου στα αρώματα, Λίλιθ, ή είσαι χεσμένη;»

Η Λίλιθ θυμήθηκε τις ακαθαρσίες που άφησε ο Άλαστορ κάτω από το κρεβάτι της και το ντους που δεν κατάφερε να κάνει, και αίφνης ένιωσε τα μάγουλά της να καίγονται. Μειδιάς, άρπαξε τα πράγματά της και όρμησε έξω από την τάξη αγνοώντας τις επισημάνσεις της καθηγήτριας ότι δε ζήτησε άδεια για να βγει έξω, και τρύπωσε στην πλησιέστερη τουαλέτα.

Στο εσωτερικό, ολομόναχη, στήριξε τη ράχη της στην κόκκινη πόρτα και σφάλισε τα μάτια της. Ευχήθηκε να κρυβόταν εκεί για όλη τη μέρα, όμως ήξερε ότι μόλις χτυπούσε το κουδούνι για διάλειμμα, το μέρος θα κατακλυζόταν από μαθητές. Ανάγκασε τον εαυτό της να πάει στον νιπτήρα. Άνοιξε το ζεστό νερό, έβγαλε το παπούτσι της, σήκωσε το πόδι της μέσα στο νιπτήρα και γέμισε τη χούφτα της με φτηνό, ροζ, υγρό σαπούνι. Σήκωσε το βλέμμα της, αναμένοντας να δει το θλιμμένο είδωλό της στον καθρέφτη, αντ' αυτού όμως βρήκε ένα αστραφτερό πόστερ, κολλημένο πάνω στον καθρέφτη. *Ψηφίστε την Κινγκ για Βασίλισσα* αναγραφόταν κάτω από μια επαγγελματική φωτογράφιση της απαστράπτουσας Κλόι Κινγκ.

Ο χορός της αποφοίτησης θα διεξαγόταν αργότερα μέσα σε αυτό τον μήνα και η προσμονή είχε καταβάλει όλα τα υπόλοιπα παιδιά του σχολείου. Η Λίλιθ είχε δει μια εκατοστή τέτοιων πόστερ στους διαδρόμους. Είχε περπατήσει πίσω από κορίτσια που έδειχναν η μία στην άλλη φωτογραφίες στο κινητό από τα αγαπημένα τους φορέματα οδεύοντας προς τις

τάξεις τους. Είχε πάρει το αντί της αστεία των αγοριών για το τι συνέβαινε μετά τον χορό. Όλα αυτά αηδίαζαν τη Λίλιθ. Ακόμα και αν διέθετε χρήματα για φόρεμα, και αν υπήρχε κάποιο αγόρι που θα ήθελε να πάει μαζί του, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να σκάσει μύτη στο σχολείο τις ώρες που δεν είχε νομική δέσμευση να βρίσκεται εκεί.

Με μια κίνηση τράβηξε το πόστερ της Κλόι από τον καθρέφτη και το χρησιμοποίησε για να καθαρίσει το εσωτερικό του παπουτσιού της και μετά το πέταξε μέσα στον νιπτήρα ανοίγοντας τη βρύση, ωστόσο η μούρη της Κλόι δεν ήταν τίποτα παραπάνω από βρεγμένο χαρτοπολτό.

Στην ποίηση, ο κύριος Ντέιβιντσον ήταν τόσο απορροφημένος στο γράψιμο του Σονέτου 20 του Σαίξπηρ στον μαυροπίνακα, ώστε δεν πρόσεξε τη Λίλιθ που άρχισε να μπει.

Η κοπέλα κάθισε στη θέση της με προσοχή, παρατηρώντας τους συμμαθητές της, προσέχοντας να δει αν κάποιος θα έφραζε τη μύτη του ή θα αναγούλιαζε, αλλά ευτυχώς εκείνοι αντιμετώπισαν τη Λίλιθ ως το ενδιαμέσο πρόσωπο για να περνάει ραβασάκια. Η Πέιτζ, η αθλητική ξανθιά στα αριστερά της Λίλιθ, τη σκούνησε ελαφρά, για να γλιστρήσει έπειτα ένα διπλωμένο σημείωμα πάνω στο θρανίο της. Αυτό δεν έφερε πάνω του κάποιο όνομα, αλλά η Λίλιθ ήξερε ασφαλώς ότι δεν προοριζόταν για κείνην. Απευθυνόταν στην Κίμι Γκρέις, την κουλ μισή Κορεάτισσα μισή Μεξικάνα, που καθόταν στα δεξιά της. Η Λίλιθ είχε περάσει αρκετά ραβασάκια ανάμεσα στις δυο τους για να ξέρει πια ότι κανόνιζαν τα σχέδιά τους για τον χορό αποφοίτησης – όπως επίσης για το επικό άφτερ που θα ακολουθούσε και για τη σικάτη μακριά λευκή λιμουζίνα που θα νοίκιαζαν, κάνοντας αιματηρές οικονομίες από το χαρτζιλίκι τους. Η Λίλιθ δεν είχε πάρει ποτέ της χαρτζιλίκι. Όποτε η μητέρα της είχε ρευστό για ξόδεμα, αυτό πή-

γαινε απευθείας στους ιατρικούς λογαριασμούς του Μπρους.

«Σωστά, Λίλιθ;» τη ρώτησε ο καθηγητής, και το κορίτσι μαζεύτηκε. Μόλις που πρόλαβε να κρύψει το διπλωμένο σημείωμα κάτω από το θρανίο της για να μη γίνει τσακωτή.

«Μπορείτε να το επαναλάβετε, παρακαλώ;» ρώτησε ευγενικά η Λίλιθ. Κάθε άλλο παρά ήθελε να τσαντίσει τον κύριο Ντέιβιντσον. Η ποίηση ήταν το μοναδικό μάθημα που της άρεσε, περισσότερο επειδή δεν έπαιρνε βαθμό κάτω από τη βάση, και γιατί ο κύριος Ντέιβιντσον ήταν ο πρώτος καθηγητής που είχε συναντήσει ο οποίος φαινόταν να απολαμβάνει τη δουλειά του. Μάλιστα, του άρεσαν οι σίχοι του τραγουδιού που η Λίλιθ είχε παραδώσει ως εργασία για το μάθημα ποίησης. Είχε κρατήσει ακόμα το ποστ-ιτ πάνω στο οποίο ο καθηγητής αρκέστηκε να γράψει «Ουάου!» κάτω από τους σίχους ενός τραγουδιού που η ίδια τιτλοφόρησε: *Εξορία*.

«Είπα ότι ελπίζω να δήλωσες συμμετοχή για το ανοιχτό μικρόφωνο, έτσι;» τη ρώτησε ο καθηγητής.

«Ναι, βέβαια», τραύλισε εκείνη, όμως δεν το είχε κάνει και ήλπιζε να το αποφύγει. Καλά καλά δεν ήξερε πότε ήταν.

Ο καθηγητής χαμογέλασε, ευχάριστα έκπληκτος. Στράφηκε στην υπόλοιπη τάξη. «Τότε έχουμε όλοι κάτι να περιμένουμε!»

Μόλις ο καθηγητής γύρισε ξανά στον μαυροπίνακα, η Κίμι Γκρέις σκούνησε τη Λίλιθ. Όταν η Λίλιθ αντάμωσε τα όμορφα μαύρα μάτια της Κίμι, αναρωτήθηκε για μια στιγμή μήπως η Κίμι ήθελε να της μιλήσει για το ανοιχτό μικρόφωνο, για το εάν η ιδέα να διαβάσει μπροστά σε κοινό τη φόβιζε εξίσου. Όμως το μόνο που ήθελε η Κίμι από τη Λίλιθ ήταν το διπλωμένο σημείωμα στην παλάμη της.

Η Λίλιθ επιχείρησε να κάνει κοπάνα από τη γυμναστική για να διαβάσει βιολογία, αλλά φυσικά την έπιασαν και κατέληξε να κάνει έξτρα γύρους τρέξιμο με τη φόρμα της γυμναστικής και τα μποτάκια της. Το σχολείο δε διένειμε παπούτσια του τένις, και η μητέρα της ποτέ δεν είχε χρήματα για

να της αγοράσει, γι' αυτό ο ήχος των τακουνιών της έτσι που διέγραφαν κύκλους γύρω από τα υπόλοιπα παιδιά που έπαιζαν βόλεϊ στο γυμναστήριο ήταν εκκωφαντικός.

Όλοι τη χάζευαν. Κανείς δεν έλεγε τη λέξη *φρικιό* φωναχτά. Η Λίλιθ όμως ήξερε ότι τη σκέφτονταν.

Όταν πια η Λίλιθ έφτασε στη βιολογία, ήταν λαχανιασμένη και εξαντλημένη. Και εκεί ήταν που αντίκρισε τη μητέρα της, ντυμένη με μια λεμονί φούστα και τα μαλλιά της δεμένα σε ένα σφιχτό σινιόν, να μοιράζει τα διαγωνίσματα.

«Τέλεια», είπε η Λίλιθ αφήνοντας ένα βογκητό.

«Σσσσσς», απάντησαν μια δεκαριά μαθητές.

Η μητέρα της ήταν ψηλή και μελαχρινή, με όμορφο πρόσωπο όλο γωνίες. Η Λίλιθ ήταν ανοιχτόχρωμη, με μαλλιά κόκκινα σαν τη φωτιά στους γύρω λόφους. Η μύτη της ήταν μικρότερη από της μητέρας της, τα μάτια και το στόμα της λιγότερο καλλίγραμμα. Τα ζυγωματικά τους βρίσκονταν σε διαφορετικές γωνίες.

Η μητέρα της χαμογέλασε. «Θα καθίσεις, σε παρακαλώ;»

Θαρρείς και δεν ήξερε το όνομα της κόρης της.

Αλλά η κόρη της γνώριζε το δικό της. «Φυσικά, Τζάνετ», αποκρίθηκε η Λίλιθ και βούλιαξε σε ένα αδειανό κάθισμα της σειράς πλησιέστερα στην πόρτα.

Το θυμωμένο βλέμμα της μητέρας της καρφώθηκε στο πρόσωπο της Λίλιθ. Ύστερα η Τζάνετ χαμογέλασε και απέστρεψε τη ματιά της.

Βομβάρδισέ τους με ευγένεια ήταν μία από τις αγαπημένες ατάκες της μητέρας της, τουλάχιστον δημοσίως. Εντός των τειχών του σπιτιού, οι τρόποι της ήταν τραχύτεροι. Ό,τι η μητέρα της μισούσε στη ζωή της το καταλόγιζε στη Λίλιθ, επειδή η Λίλιθ είχε γεννηθεί όταν η μητέρα της ήταν δεκαεννιά και όμορφη, με εξαιρετικές προοπτικές για το μέλλον. Όταν ήρθε στον κόσμο ο Μπρους, η μητέρα της είχε ανακάμψει πια από το τραύμα της Λίλιθ για να αποφασίσει να γίνει κανονι-

κή μητέρα. Το γεγονός ότι ο πατέρας τους ήταν άφαντος –ουδείς ήξερε πού βρισκόταν– έδινε στη μητέρα της έναν παρὰ-πάνω λόγο να ζει για τον γιο της.

Η πρώτη σελίδα του διαγωνίσματος βιολογίας ήταν ένα πλέγμα επί του οποίου ζητούνταν να καταγραφούν κυρίαρχα και υπολειπόμενα γονίδια. Το κορίτσι στα αριστερά της συμπλήρωνε τα πεδία ταχύτατα. Ξαφνικά, η Λίλιθ δεν μπορούσε να θυμηθεί το παραμικρό από όσα είχε μάθει όλη τη χρονιά. Ο λαιμός της τη φαγούριζε και αισθανόταν τον σβέρο της να ιδρώνει.

Η πόρτα προς τον διάδρομο ήταν ανοιχτή. Σίγουρα έξω θα ήταν πιο δροσερά. Προτού και η ίδια συνειδητοποιήσει καλά καλά τι έκανε, η Λίλιθ στεκόταν στο κατώφλι με το σακίδιό της στο ένα χέρι και με τη θήκη της κιθάρας της στο άλλο.

«Αν βγεις από την τάξη χωρίς να σου δοθεί άδεια, σημαίνει αυτομάτως τιμωρία!» προειδοποίησε η Τζάνετ. «Λίλιθ, άσε κάτω την κιθάρα και γύρνα πίσω!»

Η εμπειρία της Λίλιθ από εξουσία την είχε διδάξει να ακούει με προσοχή αυτό που της έλεγαν... και μετά να κάνει το αντίθετο.

Διέσχισε ολοταχώς τον διάδρομο και έκοψε ταχύτητα ίσα ίσα για να ανοίξει την πόρτα.

Έξω ο αέρας ήταν λευκός και καυτός. Στάχτες στροβιλίζονταν από τον ουρανό, αιωρούνταν πάνω από τα μαλλιά της Λίλιθ και πάνω από το μισοκατεστραμμένο ήδη σταχτοπράσινο γρασίδι. Ο πιο διακριτικός τρόπος να φύγει από το σχολείο ήταν από μια από τις εξόδους μετά το καφεστιατόριο, η οποία έβγαζε σε μια μικρή περιοχή με χαλίκια, όπου οι σπουδαστές έτρωγαν μεσημεριανό όταν ο καιρός ήταν καλός. Η περιοχή ήταν ασφαλισμένη με έναν συρμάτινο φράχτη της κακιάς ώρας, που ήταν παιχνιδάκι να τον σκαρφαλώσεις.

Η Λίλιθ ανέβηκε μέχρι την κορυφή του φράχτη και σταμάτησε εκεί. Τι στην ευχή έκανε; Το ότι την κοπάνησε από ένα διαγώνισμα που επέβλεπε η ίδια της η μητέρα ήταν κάκιστη ιδέα. Την τιμωρία δε θα τη γλίτωνε με τίποτα. Όμως ήταν πολύ αργά πια.

Αν συνέχιζε να προχωρά σε αυτή την κατεύθυνση, σύντομα θα έβλεπε μπροστά της το αντιαισθητικό θέαμα του σκουριασμένου σπιτιού της με τους ξεφτισμένους τοίχους. Όχι, ευχαριστώ, δε θα πάρω. Η Λίλιθ κοίταξε τα λιγοστά αυτοκίνητα που κινούνταν στον αυτοκινητόδρομο, έπειτα έστριψε και διέσχισε το υπαίθριο πάρκινγκ στη δυτική πλευρά των σχολικών εγκαταστάσεων, όπου δέσποζαν ψηλές και πυκνές χαρουπιές. Η κοπέλα μπήκε στο δασύλλιο και τράβηξε για τη σκιερή, κρυμμένη άκρη του Ράτλσνεϊκ Κρικ. Έσκυψε ανάμεσα από δυο βαριά κλαδιά στην όχθη και άφησε μια μακριά εκπνοή. Ησυχαστήριο. Στο περίπου. Αυτό άλλωστε ήταν το δείγμα φύσης που διέθετε η μικροσκοπική πόλη Κρόσσοουντς.

Η Λίλιθ απόθεσε τη θήκη της κιθάρας της στη συνηθισμένη θέση, στην κουφάλα ενός δέντρου, σταύρωσε τα πόδια της πάνω από μια αγκαλιά πορτοκαλί, ξερά φύλλα, και άφησε τον ήχο του ρυακιού που κελάρυζε να τη χαλαρώσει.

Στο σχολείο, κατά καιρούς είχε δει εικόνες από «όμορφα» μέρη στα βιβλία της –τους καταρράκτες του Νιαγάρα, το Έβερεστ, καταρράκτες στη Χαβάη–, όμως προτιμούσε το Ράτλσνεϊκ Κρικ περισσότερο από εκείνα, γιατί δεν ήξερε κανέναν άλλον άνθρωπο πέρα από την ίδια που έβρισκε όμορφο τούτο το άλσος με τα γέρικα δέντρα.

Η Λίλιθ άνοιξε τη θήκη και έβγαλε έξω την κιθάρα της. Ήταν μια Martin 000-45 σε βαθύ πορτοκαλί χρώμα, με μια ραγισματιά να αυλακώνει το σώμα της. Κάποιος γείτονάς της στη γειτονιά την είχε πετάξει, και η Λίλιθ δεν είχε την πολυτέλεια να είναι επιλεκτική. Άλλωστε, έβρισκε ότι χάρη στο ψεγάδι, το μουσικό όργανο έβγαζε πιο πλούσιο ήχο.

Τα δάχτυλά της χάιδεψαν τις χορδές, και καθώς οι συγχορδίες πλημμύρισαν την ατμόσφαιρα, η Λίλιθ αισθάνθηκε ένα αόρατο χέρι να λειαίνει τις τραχιές άκρες της. Όποτε έπαιζε κιθάρα, ένιωθε να περιβάλλεται από φίλους που δεν είχε.

Πώς θα ήταν άραγε να γνώριζε κάποιον που θα μοιράζονταν το ίδιο γούστο στη μουσική; συλλογίστηκε. Κάποιο άτομο που δε θα πίστευε ότι οι Φορ Χόρσμεν τραγουδούσαν «σαν λυσσασμένα σκυλιά», όπως κάποτε περιέγραψε μια μαζορέτα το αγαπημένο συγκρότημα της Λίλιθ. Το όνειρο της κοπέλας ήταν να τους δει σε live, όμως ήταν όνειρο θερινής νυκτός να πάει σε συναυλία των Φορ Χόρσμεν. Ήταν πολύ διάσημοι για να παίξουν στο Κρόσσοουντς. Αλλά και αν ακόμη έρχονταν πράγματι εδώ, με τι λεφτά θα αγόραζε η Λίλιθ εισιτήριο όταν η οικογένειά της είχε χρήματα ίσα ίσα για φαγητό;

Δεν το πήρε είδηση ότι σκάρωνε ένα τραγούδι. Δεν ήταν ολοκληρωμένο ακόμα. Ήταν η θλίψη της που γινόταν ένα με την κιθάρα. Όμως, λίγα λεπτά αργότερα, όταν έπαιψε να τραγουδά, κάποιος πίσω της χειροκρότησε.

«Αμάν!» Η Λίλιθ τινάχτηκε πίσω και αντίκρισε ένα αγόρι με μαύρα μαλλιά, να ακουμπάει τη ράχη του σε ένα κοντινό δέντρο. Φορούσε δερμάτινο τζάκετ, και το μαύρο τζιν του χανόταν μέσα σε ελαφρώς φθαρμένα άρβυλα.

«Γεια σου», της απηύθυνε τον λόγο σαν να τη γνώριζε.

Η Λίλιθ δεν απάντησε. Δε γνωρίζονταν μεταξύ τους. Για ποιον λόγο αυτός της μιλούσε;

Ο νέος την περιεργαζόταν ζωηρά, με βλέμμα διαπεραστικό. «Είσαι ακόμα όμορφη», της είπε απαλά.

«Είσαι λιγάκι λοξός», του πέταξε η Λίλιθ.

«Δε με αναγνωρίζεις;» Ο νέος ακούστηκε απογοητευμένος.

Η Λίλιθ ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν παρακολουθώ τους *Χειρότερους Καταζητούμενους της Αμερικής*».

Ο άγνωστος χαμήλωσε το βλέμμα, γέλασε και ύστερα ένευσε στην κιθάρα της. «Δε φοβάσαι μήπως το χειροτερέψεις;»

Η Λίλιθ πετάρισε τα βλέφαρα, μπερδεμένη. «Το τραγούδι μου;»

«Το τραγούδι σου ήταν αποκάλυψη», αποκρίθηκε αυτός, και απομακρύνθηκε από το δέντρο για να την πλησιάσει. «Εννοώ το ράγισμα στην κιθάρα σου».

Η Λίλιθ παρατήρησε την άνεση με την οποία αυτός κινούνταν – χαλαρά, αργά, σαν να μην τον είχε κάνει ποτέ κανείς να νιώσει ανασφάλεια για οτιδήποτε στη ζωή του. Σταμάτησε ακριβώς μπροστά της και γλίστρησε έναν σάκο από καρβόπανο από τον ώμο του. Το σακίδιο προσγειώθηκε πάνω στο μποτάκι της Λίλιθ και το κορίτσι το κοίταξε, σαν το αγόρι να το είχε αφήσει εκεί εσκεμμένα, για να την αγγίξει. Το κλότσησε.

«Προσέχω», του είπε. Η Λίλιθ έσφιξε την κιθάρα της. «Αυτή τη στιγμή η αναλογία κιθάρας προς ρωγμή είναι ολόσωστη. Αν κάποια στιγμή μεγαλώσει το χάραγμα προς την κιθάρα, ο ήχος θα χαλάσει».

«Απ' ό,τι βλέπω, τα 'χεις όλα υπολογισμένα». Το αγόρι την παρατήρησε για ώρα, ώσπου η Λίλιθ αισθάνθηκε άβολα. Τα πράσινα μάτια του ήταν σαγηνευτικά. Σίγουρα το αγόρι δεν ήταν από τούτα τα μέρη. Η Λίλιθ δεν ήξερε αν είχε γνωρίσει ποτέ κάποιον που δεν ήταν από το Κρόσροουντς.

Ο άγνωστος ήταν πανέμορφος και αινιγματικός, και γι' αυτό υπερβολικά καλός για να είναι αληθινός. Η Λίλιθ τον μίσησε αμέσως. «Αυτό είναι το δικό μου σημείο. Κοίτα να βρεις το δικό σου», του πέταξε.

Αυτός όμως, αντί να απομακρυνθεί, κάθισε κάτω. Πλάι της. Κοντά. Σαν να ήταν φίλοι. Ή περισσότερο από φίλοι. «Παίζεις ποτέ με κανέναν άλλον;» τη ρώτησε.

Αυτός έγειρε το κεφάλι του, και η Λίλιθ διέκρινε φευγάlea ένα τατού με βροχή αστεριών στον λαιμό του. Συνειδητοποίησε ότι κρατούσε την ανάσα της.

«Τι, μουσική; Σαν συγκρότημα;» Η κοπέλα κούνησε το κε-

φάλι της. «Όχι. Όχι ότι σε αφορά βασικά». Ο τύπος εισέβαλε στην περιοχή της με το έτσι θέλω, διακόπτοντας τον μοναδικό αληθινό χρόνο που εκείνη είχε για τον εαυτό της. Ήθελε να τον διώξει.

«Πώς σου φαίνεται το Ντέβιλ Μπίζνες;» τη ρώτησε.

«Ορίστε;»

«Για όνομα συγκροτήματος».

Το ένστικτο της Λίλιθ ήταν να σηκωθεί και να πάρει δρόμο, όμως κανείς δεν της μιλούσε ποτέ για μουσική. «Τι είδους συγκρότημα είναι;» τον ρώτησε.

Ο άγνωστος σήκωσε ένα φύλλο χαρουπιάς από το έδαφος και το περιεργάστηκε, στρίβοντας το κοτσάνι του μέσα στα δάχτυλά του. «Εσύ θα μου πεις. Είναι δική σου μπάντα».

«Εγώ δεν έχω συγκρότημα», έκανε η Λίλιθ.

Αυτός ανασήκωσε το φρύδι του. «Ίσως είναι καιρός να αποκτήσεις ένα».

Η Λίλιθ δεν είχε επιτρέψει ποτέ στον εαυτό της να ονειρευτεί πώς θα ήταν αν έπαιζε σε αληθινό συγκρότημα. Μετάτοπισε το βάρος της ώστε να αφήσει μεγαλύτερο χώρο ανάμεσά τους.

«Με λένε Καμ».

«Είμαι η Λίλιθ». Δεν ήταν βέβαιη γιατί το να αποκαλύψει σε αυτό το αγόρι το όνομά της ήταν κεφαλαιώδεις, και όμως έτσι το αισθάνθηκε. Η κοπέλα ευχήθηκε να μην ήταν αυτός εκεί, να μην την είχε ακούσει να παίζει. Δε μοιραζόταν τη μουσική της με κανέναν.

«Το λατρεύω αυτό το όνομα», είπε ο Καμ. «Σου ταιριάζει».

Τώρα ήταν πραγματικά για τη Λίλιθ ώρα να φεύγει. Δεν είχε ιδέα τι ήθελε ο τύπος από τη ζωή της, πάντως για καλό δε θα 'ταν. Πήρε την κιθάρα της και σηκώθηκε πάνω.

Ο Καμ πήγε να τη σταματήσει. «Πού πας;»

«Γιατί μου πιάνεις την κουβέντα;» του πέταξε εκείνη. Κάτι πάνω του της άναβε τα αίματα. Για ποιον λόγο αυτός παρε-

νέβαινε στον ιδιωτικό της χώρο; Ποιος νόμιζε ότι είναι; «Δε με ξέρεις. Άφησέ με ήσυχη».

Συνήθως η ευθύτητα της Λίλιθ προκαλούσε αμηχανία στον κόσμο. Αλλά όχι σε αυτόν. Απεναντίας, σαν να γέλασε κάτω από την ανάσα του.

«Σου μιλάω γιατί εσύ και το τραγούδι σου είναι ό,τι πιο ενδιαφέρον έχω δει εδώ και χρόνια».

«Τότε η ζωή σου θα είναι πολύ βαρετή», είπε η Λίλιθ.

Στα λόγια αυτά, η Λίλιθ ξεκίνησε να απομακρύνεται. Απέτρεψε τον εαυτό της από το να κοιτάξει πίσω. Ο Καμ δε ρώτησε ούτε πού πήγαινε ούτε έδειξε έκπληξη που το κορίτσι τον άφηνε σύζυλο πάνω στην κουβέντα τους.

«Έι», της είπε.

«Έι τι;» Η Λίλιθ δε γύρισε καν να δει. Ο Καμ φαινόταν ξεκάθαρα ο τύπος του αγοριού που πλήγωνε κοπέλες, αυτές που ήταν τόσο κουτές και τον άφηναν. Και η Λίλιθ δε χρειαζόταν άλλο πόνο στη ζωή της.

«Και εγώ παίζω κιθάρα», της είπε, καθώς η Λίλιθ κατευθυνόταν προς το άλσος. «Το μόνο που μας λείπει είναι ένας ντράμερ».

ΝΕΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ

KAM

Ο Καμ παρακολουθούσε τη Λίλιθ να χάνεται μέσα στο δάσος του Ράτλσνεϊκ Κρικ, πνίγοντας την παράφορη επιθυμία του να τρέξει ξοπίσω της. Εκείνη ήταν τόσο εξαίσια όσο είχε υπάρξει στη Χαναάν, με την ίδια λαμπερή, εκφραστική ψυχή να αστραποβολεί μέσα από την εξωτερική ομορφιά της. Ο Καμ ήταν εντυπωσιασμένος, και εξαιρετικά ανακουφισμένος, επειδή, όταν πληροφορήθηκε τη συγκλονιστική είδηση ότι η ψυχή της Λίλιθ δεν ήταν στον Παράδεισο, όπως θεωρούσε δεδομένο, αλλά στην Κόλαση μαζί με τον Λούσιφερ, ο Καμ είχε φανταστεί τα χειρότερα.

Η Αναμπελ ήταν εκείνη που του το αποκάλυψε τελικά. Ο Καμ είχε πάει σε αυτή με την ελπίδα μήπως του έδινε κάποιες πληροφορίες για την κατάσταση της Λίλιθ στον Παράδεισο. Ο άγγελος με τα ροζ μαλλιά είχε κουνήσει το κεφάλι και με περίλυπο ύφος έδειξε προς τα κάτω, πολύ χαμηλά, και του είπε: «Δεν ήξερες;»

Ο Καμ φλεγόταν από ερωτήματα για τη Λίλιθ –πώς αυτή

η αγνή, γλυκιά, ευγενική ψυχή κατέληξε στην Κόλαση–, αλλά το πιο ουσιαστικό ερώτημα ήταν το εξής: ήταν ακόμα η κοπέλα που αυτός αγαπούσε ή την είχε σπάσει ο Λούσιφερ;

Πέντε λεπτά μαζί της τον είχαν γυρίσει πίσω στη Χαναάν, στον παράφορο έρωτα που έζησαν. Τώρα που βρέθηκε ξανά μαζί της, γεννήθηκε μέσα του η ελπίδα. Μόνο που...

Η Λίλιθ είχε πάνω της κάτι το διαφορετικό. Κουβαλούσε μια πικρία σαν βαριά αρματωσιά.

«Διασκεδάσεις;» Η φωνή προερχόταν από κάπου πάνω του.

Ο Λούσιφερ.

«Σ' ευχαριστώ για τη σύντομη ματιά», είπε ο Καμ. «Τώρα πάρ' την από εδώ».

Απαλό, γάργαραο γέλιο τράνταξε τα δέντρα. «Ήρθες σε μένα παρακαλώντας να μάθεις την κατάσταση της ψυχής της», είπε εύθυμα ο Λούσιφερ. «Προσφέρθηκα να σε αφήσω να την επισκεφτείς, αλλά μόνο επειδή είσαι ένας από τους αγαπημένους μου. Τι θα 'λεγες τώρα να μιλήσουμε σοβαρά;»

Προτού ο Καμ προλάβει να απαντήσει, η γη άνοιξε κάτω από τα πόδια του. Το στομάχι του αναδεύτηκε προς τα πάνω, αίσθηση που μόνον ο διάβολος μπορούσε να προκαλέσει, και καθώς ο Καμ γκρεμιζόταν στο κενό, συλλογίστηκε τα όρια της αγγελικής ισχύος. Πολύ σπάνια αμφισβητούσε τα ένστικτά του, όμως αυτό το ένστικτο, να αγαπήσει τη Λίλιθ ψυχή τε και σώματι και να αγαπηθεί από αυτήν ξανά –όσο πανίσχυρο και αν ήταν–, θα απαιτούσε είτε την εξαιρετική επιείκεια του διαβόλου είτε θα τον έφερνε σε ευθεία αντιπαράθεση μαζί του. Ο Καμ ξεδίπλωσε τα φτερά του και κοίταξε κάτω, καθώς μια μπλε κουκκίδα μεγάλωνε ολοένα και γινόταν ευκρινέστερη κάτω από τα πόδια του. Προσγειώθηκε σε δάπεδο από πορώδες, πέτρινο πλακάκι.

Το δάσος και το Ράτλσνεϊκ Κρικ είχαν εξαφανιστεί, και ο Καμ βρέθηκε καταμεσής ενός αίθριου με διαφορετικά κιόσκια φαγάδικων σε ένα εγκαταλελειμμένο εμπορικό κέντρο.

Δίπλωσε τα φτερά στα πλευρά του και κάθισε σε ένα ψηλό κάθισμα τύπου μπαρ σε ένα πορτοκαλί τραπέζι με πλαστικοποιημένη επιφάνεια.

Το αίθριο με τα φαγάδικα ήταν τεράστιο, με εκατό άχαρα τραπέζια πανομοιότυπα με το δικό του. Ήταν αδύνατον να πεις πού ξεκινούσε και πού τελείωνε. Ένας επιμήκης φεγγίτης διέτρεχε την οροφή, αλλά ήταν πολύ βρόμικος, σε σημείο που ο Καμ δε διέκρινε τίποτα πέρα από την γκριζα γλίτσα που κάλυπτε το τζάμι του. Το δάπεδο ήταν διάσπαρτο από σκουπίδια – άδεια πιάτα, λερωμένες χαρτοπετσέτες, χρησιμοποιημένα πλαστικά ποτήρια καφέ μιας χρήσης και μασημένα καλαμάκια. Έντονη οσμή μπαγιάτικου πλημμύριζε τον αέρα.

Ολόγυρα ξεχώριζαν όλες οι γνωστές αλυσίδες γρήγορου φαγητού: πιτσαρίες, μπέργκερ, μεξικάνικο φαγητό, κινέζικο φαγητό. Ωστόσο, τα αντίστοιχα κιόσκια ήταν ρημαγμένα. Το μπεργκεράδικο ήταν κατεστραμμένο, τα φώτα από το σαντουισάδικο ήταν καμένα και οι γυάλινες προθήκες από το κατάστημα με το παγωμένο γιαούρτι ήταν σπασμένες. Μονάχα ενός αυτόματου πωλητή τα φώτα ήταν αναμμένα. Το μηχάνημα ήταν μαύρο και έφερε πάνω του την επιγραφή Αένανον με πλατιά, χρυσαφένια γράμματα.

Μια νεανική φυσιογνωμία με κυματιστά, πυρροξάνθα μαλλιά στεκόταν πίσω από το ταμείο, φορώντας λευκή μπλούζα, τζιν και λευκό σκούφο σεφ. Μαγείρευε κάτι που ο Καμ αδυνατούσε να δει.

Οι μεταμφιέσεις του διαβόλου μπορούσαν να είναι κυριολεκτικά οτιδήποτε, όμως ο Καμ ανέκαθεν αναγνώριζε τον Λούσιφερ από τη λάβρα που ανάβλυζε από μέσα του. Μολονότι τους χώριζε απόσταση είκοσι ποδιών, ο Καμ αισθανόταν σαν να στεκόταν μπροστά σε αναμμένο, ανοιχτό φούρνο.

«Πού βρισκόμαστε;» του φώναξε ο Καμ.

Ο Λούσιφερ έστρεψε για λίγο τη ματιά του στον Καμ, χαρίζοντάς του ένα αλλόκοτο, αινιγματικό χαμόγελο. Είχε την

όψη ενός χαρισματικού, γοητευτικού εικοσιδυάχρονου, με μια πισιλιά από φακίδες πάνω στη μύτη του.

«Αυτό είναι το Αέναον. Μερικές φορές κατονομάζεται ως χώρος μεταξύ Κόλασης και Παραδείσου», εξήγησε ο διάβολος παίρνοντας μια μεγάλη σπάτουλα. «Είναι μια κατάσταση ανάμεσα στον χρόνο και την αιωνιότητα, και σερβίρω ειδικό μενού για τους πελάτες που έρχονται πρώτη φορά».

«Δεν πεινάω», περιορίστηκε να πει ο Καμ.

Τα αγριεμένα μάτια του Λούσιφερ πέταξαν σπίθες, καθώς αυτός χρησιμοποίησε τη σπάτουλα για να σερβίρει κάτι καυτό μέσα σε έναν καφετί δίσκο εστιατορίου. Ύστερα κατευθύνθηκε πίσω από το μπεζ ταμείο και σήκωσε το πλαστικό διαχωριστικό που χώριζε τον περιορισμένο χώρο της κουζίνας από τον χώρο των τραπεζιών.

Ο Λούσιφερ έστριψε τους ώμους του και ελευθέρωσε τα φτερά του, που ήταν τεράστια και άκαμπτα και χρυσά με πρασινωπές αποχρώσεις, σαν πανάρχαιο, θαμπό κόσμημα. Ο Καμ κράτησε την ανάσα του μπροστά στην αποκρουστική μυρωδιά μούχλας και στα μικροσκοπικά μαύρα πλασματάκια που κλωθογύριζαν και φώλιαζαν μέσα στις πτυχωσεις των φτερών.

Έχοντας τον πλαστικό δίσκο ψηλά, ο Λούσιφερ ζύγωσε τον Καμ. Στένειψε τα μάτια του αντικρίζοντας τα φτερά του Καμ, εκεί όπου η λευκή σχισμή άστραφτε κόντρα στο χρυσό. «Το λευκό δε σου πάει ως χρώμα. Μήπως έχεις κάτι να μου πεις;»

«Τι γυρεύει εκείνη στην Κόλαση, Λούσιφερ;»

Η Λίλιθ ήταν από τα πιο ενάρετα άτομα που είχε γνωρίσει ποτέ ο Καμ. Δε χωρούσε στο μυαλό του πώς η Λίλιθ κατέληξε να γίνει υπήκοος του Λούσιφερ.

«Ξέρεις ότι δεν μπορώ να προδώσω μυστικό». Ο Λούσιφερ χαμογέλασε και απόθεσε τον πλαστικό δίσκο μπροστά στον Καμ. Πάνω του ήταν μια μικρή σφαίρα χιονιού πάνω σε μαλαματένια βάση.

«Τι είναι τούτο;» ρώτησε ο Καμ. Σκουρόχρωμη γκριζα στά-

χτη πλημμύρισε τη σφαίρα χιονιού. Στάχτες έπεφταν ασταμάτητα, μαγικά, σκιάζοντας ολότελα σχεδόν τη μικροσκοπική λύρα που επέπλεε στο εσωτερικό.

«Δες από μόνος σου», αποκρίθηκε ο Λούσιφερ. «Γύρνα την ανάποδα».

Γυρίζοντας τη σφαίρα ανάποδα, ο Καμ βρήκε έναν μικρό, μαλαματένιο κόμπο στη βάση της. Τον έλυσε και άφησε τη μουσική της λύρας να τον πλημμυρίσει. Ήταν η ίδια ακριβώς μελωδία που σιγομουρμούριζε από όταν έφυγε πετώντας από την Τροία: το τραγούδι της Λίλιθ. Έτσι αυτός το σκεφτόταν.

Ο Καμ έκλεισε τα μάτια του και αίφνης ξαναβρέθηκε στις όχθες του ποταμού στη Χαναάν, πριν από τρεις χιλιετίες, ακούγοντας τη Λίλιθ να παίζει.

Αυτή η φτηνή εκδοχή του μουσικού κουτιού ήταν πολύ πιο διαπεραστική απ' ό,τι υπολόγιζε ο Καμ. Τα δάχτυλά του σφίχτηκαν γύρω από τη σφαίρα. Τότε...

Κλατς.

Η σφαίρα χιονιού έσπασε. Η μουσική έφθινε καθώς αίμα έτρεχε στην παλάμη του Καμ.

Ο Λούσιφερ του πέταξε μια δύσοσμη, γκρίζα πετσέτα κουζίνας και του έκανε νόημα να καθαρίσει την ακαταστασία. «Ευτυχώς για σένα, έχω πολλές». Στα λόγια αυτά, ένευσε προς το τραπέζι πίσω από τον Καμ. «Εμπρός, δοκίμασε μια άλλη. Καθεμία είναι κάπως διαφορετική!»

Ο Καμ άφησε κάτω τα θρύψαλα της πρώτης σφαίρας χιονιού, σκούπισε τα χέρια του παρακολουθώντας τα κοψίματα στις παλάμες του να γιατρεύονται. Έπειτα, γύρισε και παρατήρησε εκ νέου τα τραπέζια φαγητού: στο μέσον καθενός από τα άλλοτε αδειανά πορτοκαλί τραπέζια, τώρα ξεχώριζε μια σφαίρα χιονιού πάνω σε έναν καφετί πλαστικό δίσκο. Ο αριθμός των τραπεζιών είχε αυξηθεί αισθητά πλέον... τώρα υπήρχε μια θάλασσα τραπεζιών, που απλωνόταν σε βάθος μέσα στο μισοσκοτάδο.

Ο Καμ έκανε να πιάσει τη σφαίρα από το τραπέζι πίσω του. «Απαλά», τον ορμήγεψε ο Λούσιφερ.

Στο εσωτερικό της μπάλας βρισκόταν ένα μικροσκοπικό βιολί. Ο Καμ γύρισε το κουμπί και άκουσε μια παραλλαγή του ίδιου γλυκόπικρου άσματος.

Η τρίτη μπάλα περιείχε ένα τσέλο σε μινιατούρα.

Ο Λούσιφερ κάθισε κάτω και σταύρωσε τα πόδια του ψηλά καθώς ο Καμ κινούνταν μέσα στον χώρο των τραπεζιών, γυρίζοντας κάθε μπάλα χιονιού για να παίξει μουσική. Υπήρχαν σιτάρ, άρπες, βιόλες. Κιθάρες, μπαλαλαίκες, μαντολίνα – καθεμιά έπαιζε μια ωδή στη ραγισμένη καρδιά της Λίλιθ. «Αυτές οι μπάλες...» άρχισε να λέει ο Καμ αργά. «Αναπαριστούν όλες τις διαφορετικές Κολάσεις στις οποίες την έχεις παγιδεύσει».

«Και κάθε φορά η κοπέλα πεθαίνει σε μια από αυτές», αποκάλυψε ο Λούσιφερ, «και καταλήγει πάλι εδώ, όπου θυμάται εκ νέου την προδοσία σου». Εκείνος σηκώθηκε πάνω και βημάτισε στους διαδρόμους μεταξύ των τραπεζιών, ατενίζοντας τα δημιουργήματά του με περηφάνια. «Και μετά, έτσι για να έχει ενδιαφέρον το πράγμα, την εξορίζω σε μια καινούργια Κόλαση, φτιαγμένη ειδικά για εκείνη». Ο Λούσιφερ χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας σειρές από κοφτερά δόντια. «Ξέρεις, δεν μπορώ να πω τι είναι χειρότερο: οι ατέλειωτες Κολάσεις που την υποβάλλω ξανά και ξανά, ή το γεγονός ότι εξαναγκάζεται να έρθει πάλι εδώ και να θυμηθεί πόσο πολύ σε μισεί. Όμως αυτό της δίνει δύναμη να συνεχίσει, η οργή της και το μίσος της».

«Για μένα». Ο Καμ ξεροκατάπιε.

«Δουλεύω με το υλικό που μου έχει δοθεί. Δε φταίω εγώ που την πρόδωσες». Ο Λούσιφερ άφησε ένα γέλιο που χτύπησε τα τύμπανα του Καμ. «Έχεις όρεξη να ακούσεις την αγαπημένη μου πινελιά στην τωρινή Κόλαση της Λίλιθ; Κοιμήνα τα Σαββατοκύριακα! Σχολείο κάθε μέρα του χρόνου. Το

φαντάζεσαι;» Ο Λούσιφερ σήκωσε μια σφαίρα χιονιού στον αέρα, μετά την άφησε να πέσει καταγής και να σπάσει. «Σε ό,τι την αφορά, είναι μια συνηθισμένη, μελαγχολική έφηβη, που υποφέρει από μια τυπικά μελαγχολική σχολική εμπειρία».

«Γιατί τη Λίλιθ;» ρώτησε ο Καμ. «Πλάθεις τις Κολάσεις όλων κατ' αυτό τον τρόπο;»

Ο Λούσιφερ χαμογέλασε. «Οι βαρετοί φτιάχνουν τις δικές τους βαρετές Κολάσεις, πυρ και θείον εξ ουρανού και τα σχετικά. Δε χρειάζονται βοήθεια από μένα. Αλλά η Λίλιθ είναι ειδική περίπτωση. Βέβαια, όχι ότι χρειάζεται να σου το πω εγώ αυτό».

«Τι γίνεται με τα παιδιά που υποφέρουν μαζί της; Οι συμμαθητές της, η οικογένειά της...»

«Πιόνια», εξήγησε ο Λούσιφερ. «Τους έφερα από το Καθαρτήριο να παίξουν ένα ρολάκι στην ιστορία κάποιου άλλου... που είναι Κόλαση πάλι, αλλά άλλου είδους».

«Δεν καταλαβαίνω», ψέλλισε ο Καμ. «Έκανες την ύπαρξή της ολότελα αφόρητη...»

«Να με συγχωρεί η χάρη σου. Δεν μπορώ να πάρω όλα τα εύσημα», αντέταξε ο Λούσιφερ. «Βοήθησες κι εσύ!»

Ο Καμ αγνόησε τις τύψεις που ένιωσε να τον πνίγουν. «Ωστόσο, της επέτρεψες μια ασχολία που τη λατρεύει. Γιατί την αφήνεις να παίζει μουσική;»

«Η υπαρξή δεν είναι ποτέ αφόρητη όσο έχεις τη γεύση από κάτι όμορφο», εξήγησε ο Λούσιφερ. «Χρησιμεύει για να σου θυμίζει όλα όσα δε θα μπορέσεις να έχεις ποτέ».

Όλα όσα δε θα μπορέσεις να έχεις ποτέ.

Η Λουσίντα και ο Ντάνιελ είχαν ταρακουνήσει κάτι για τα καλά στην ψυχή του Καμ, κάτι που ο ίδιος θεωρούσε ότι είχε απολέσει παντοτινά: την ικανότητά του να αγαπάει. Η συνειδητοποίηση ότι κάτι τέτοιο ήταν εφικτό γι' αυτόν, ότι θα μπορούσε να έχει μια δεύτερη ευκαιρία, τον είχε κάνει να ποθήσει να δει τη Λίλιθ.

Τώρα που την είδε, τώρα που ο Καμ ήξερε ότι εκείνη βρισκόταν εδώ...

Έπρεπε να κάνει κάτι.

«Έχω ανάγκη να την ξαναδώ», είπε ο Καμ. «Την είδα ελάχιστα...»

«Αρκετές χάρες σου έχω κάνει», γρύλισε ο Λούσιφερ. «Σου έδειξα πώς είναι γι' αυτήν η αιωνιότητα. Δεν είχα καμία υποχρέωση να το κάνω».

Ο Καμ όργωσε με το βλέμμα του τις ατέλειωτες σφαίρες χιονιού. «Δεν το πιστεύω ότι μου απέκρυψες όλο αυτό».

«Δεν την έκρυψα. Εσύ δε νοιάστηκες», τόνισε με έμφαση ο Λούσιφερ. «Ανέκαθεν ήσουν πολύ απασχολημένος. Η Λουσίνα και ο Ντάνιελ, το δημοφιλές πλήθος στο Σουόρντ & Κρος, η τζαζ μουσική. Τώρα όμως... θα ήθελες να δεις κάποιες από τις παρελθούσες Κολάσεις της Λίλιθ; Πλάκα θα έχει».

Χωρίς να περιμένει απάντηση, ο Λούσιφερ ακούμπησε την παλάμη του στο πίσω μέρος του κεφαλιού του Καμ και το πίεσε πάνω σε μια από τις μπάλες χιονιού. Ο Καμ σφάλισε τα μάτια του, προετοιμάζοντας τον εαυτό του για τη σύγκρουση με το τζάμι...

Απεναντίας:

Ο Καμ στεκόταν μαζί με τον Λούσιφερ δίπλα σε ένα αχανές δέλτα ποταμού. Καταρρακτώδης βροχή έπεφτε από τον ουρανό. Κόσμος έβγαινε τρεχάτος από μια σειρά καλύβες, σφίγγοντας τα υπάρχοντά τους, με τον πανικό να καθρεφτίζεται στα πρόσωπά τους καθώς ο ποταμός φούσκωνε και πλημμύριζε τις όχθες. Απέναντι από το ποτάμι, ένα κορίτσι με θλιμμένη, ήρεμη έκφραση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, περπατούσε αργά, κρατώντας ένα σιτάρι, σε ευθεία αντίθεση με το απόλυτο χάος ολόγυρά της. Αν και δεν έμοιαζε καθόλου με τη Λίλιθ που είχε ερωτευτεί στη Χαναάν ή το κορίτσι που είχε μόλις γνωρίσει στο Κρόσσοουντς, ο Καμ την αναγνώρισε ακαριαία.

Το κορίτσι περπατούσε προς τον ποταμό που φούσκωνε ολοένα.

«Αχ, Λίλιθ», αναστέναξε ο Λούσιφερ. «Την παραδέχομαι. Ξέρει να επιλέγει την ιδανική στιγμή».

Η Λίλιθ κάθισε στις λάσπες, στην όχθη του ποταμού και ξεκίνησε να παίζει. Τα χέρια της πετούσαν επιδέξια πάνω από το όργανο με τον μακρύ λαιμό, παράγοντας θλιβερή, μελωδική μουσική.

«Το μπλουζ του πνιγμού», σχολίασε ο Λούσιφερ με ένα ίχνος θαυμασμού στη φωνή του.

«Όχι. Είναι μπλουζ για τα λεπτά πριν τον πνιγμό», είπε ο Καμ. «Μεγάλη διαφορά».

Τότε το ποτάμι πλημμύρισε τις όχθες, τη Λίλιθ και το σιτάρ της, τα σπίτια, τα κεφάλια του πλήθους που είχε τραπεί σε φυγή, τον Καμ και τον Λούσιφερ.

Λίγες στιγμές αργότερα, ο Καμ και ο Λούσιφερ βρίσκονταν σε έναν απόκρημνο κάβο. Τολύπες ομίχλης τυλίγονταν σαν δάχτυλα γύρω από τα πεύκα.

«Αυτό είναι ένα από τα αγαπημένα μου», είπε ο Λούσιφερ.

Πένθιμη μουσική από μπάντζο αντήχησε πίσω τους. Οι δυο τους στράφηκαν και αντίκρισαν επτά σκελετωμένα παιδιά να κάθονται στη σκεπαστή είσοδο ενός ρημαγμένου καλυβόσπιτου. Ήταν ξυπόλυτα και τα στομάχια τους ήταν προσημένα. Ένα κορίτσι με πυρρόξανθη κόμη κρατούσε το μπάντζο στην αγκαλιά της, και τα ακροδάχτυλά της κεντούσαν τις χορδές με περίσσια χάρη.

«Δεν πρόκειται να κάτσω εδώ να παρακολουθώ τη Λίλιθ να παίζει μέχρι να ξεψυχήσει από ασιτία», αναφώνησε ο Καμ, ταραγμένος.

«Έλα, δεν είναι τόσο άσχημο. Είναι σαν να πέφτει για ύπνο», είπε ήρεμα ο Λούσιφερ.

Το μικρότερο αγοράκι φάνηκε να κάνει ακριβώς αυτό. Μια από τις αδελφές του απόθεσε το κεφάλι της στον ώμο

του και ακολούθησε. Έπειτα η Λίλιθ έπαψε να παίζει και σφάλισε τα μάτια της.

«Αρκετά!» βρυχήθηκε ο Καμ.

Αναλογίστηκε τη Λίλιθ που είχε ανταμώσει νωρίτερα στο Ράτλσνεϊκ Κρικ. Ολάκερη η δυστυχία του παρελθόντος, το αποτύπωμα όλων αυτών των θανάτων, ήταν κάπου μέσα της, αλλά δεν είχε συνειδητή μνήμη αυτών. Ακριβώς όπως η Λουσίντα.

Όχι, αντιλαμβανόταν πλέον ο Καμ, η Λίλιθ δεν είχε καμία σχέση με τη Λουσίντα. Οι δυο κοπέλες διέφεραν μεταξύ τους όπως η Δύση από την Ανατολή. Η Λουσίντα είχε υπάρξει αρχάγγελος και ζούσε μια καταραμένη θνητή ζωή. Η Λίλιθ ήταν θνητή, καταραμένη από αθάνατες επιρροές, και παράδερνε μέσα στο σύμπαν από προαιώνιους ανέμους που δεν μπορούσε να συλλάβει. Μολαταύτα, τους αισθανόταν τους ανέμους. Ήταν πάντα εκεί, στον τρόπο που τραγουδούσε με τα μάτια της κλειστά και έπαιζε τη ραγισμένη της κιθάρα.

Η Λίλιθ ήταν καταδικασμένη. Εκτός εάν...

«Στείλε με πίσω πάλι», ζήτησε ο Καμ από τον διάβολο. Οι δυο τους είχαν επιστρέψει στο ταχυφαγείο της Κόλασης και οι μπάλες χιονιού δέσποζαν σε όλα τα τραπέζια φαγητού, οπουδήποτε και αν κοίταζε ο Καμ, και καθεμιά τους ξεχειλίζει από τον ανείπωτο πόνο της Λίλιθ.

«Τόσο πολύ σου άρεσε το Κρόσορουντς;» ρώτησε ο Λούσιφερ. «Με συγκινείς».

Ο Καμ κοίταξε κατάματα τον διάβολο και αναρίγησε με την αγριότητα που αντίκρισε σε εκείνα τα μάτια.

Επί τρεις χιλιετίες, η Λίλιθ ήταν υποταγμένη στα μάγια του Λούσιφερ. Γιατί; «Τι αντάλλαγμα ζητάς για να την απελευθερώσεις, Λούσιφερ;» είπε ο Καμ, αποφασισμένος. «Θα κάνω τα πάντα!»

«Τα πάντα; Μου αρέσει αυτή η λέξη». Ο Λούσιφερ γλίστρησε τα χέρια του στις πίσω τσέπες του τζιν του, έγειρε πί-

σω το κεφάλι του και στύλωσε το βλέμμα του στον Καμ, προβληματισμένος. «Η τωρινή Κόλαση της Λίλιθ είναι προγραμματισμένη να λήξει σε δεκαπέντε μέρες. Θα απολάμβανα να σε δω να την κάνεις ακόμα πιο δυστυχισμένη για αυτές τις δυο εβδομάδες». Έμεινε για λίγο σιωπηλός. «Χμ, μπορούμε να το κάνουμε ενδιαφέρον».

«Έχεις ένα κακό συνήθειο να κάνεις τα πράγματα υπερβολικά ενδιαφέροντα», παρατήρησε ο Καμ.

«Ένα στοίχημα», πρότεινε ο Λούσιφερ. «Εάν, μέσα στις δεκαπέντε μέρες που υπολείπονται, καταφέρεις να καθαρίσεις τη μαύρη καρδιά της Λίλιθ από το μίσος της για σένα και την πείσεις να σε ερωτευτεί ξανά –να σε ερωτευτεί αληθινά–, εγώ θα κλείσω τους λογαριασμούς μου μαζί της μια για πάντα. Τέρμα οι Κολάσεις γι’ αυτήν».

Ο Καμ στένεψε τα μάτια του. «Παραείναι εύκολο. Ποια είναι η παγίδα;»

«Σου φαίνεται εύκολο;» κάγχασε ο Λούσιφερ. «Μήπως δεν πήρες γραμμή το τσεκούρι του πολέμου στην πλάτη της; Για σένα προορίζεται, φιλαράκι. Σε μισεί πέρα ως πέρα». Ο διάβολος ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Και δεν ξέρει καν γιατί».

«Η Λίλιθ σιχαίνεται τον άθλιο εκείνο κόσμο», αντέκρουσε ο Καμ. «Οποιοσδήποτε θα συμφωνούσε. Αυτό δε σημαίνει ότι σιχαίνεται εμένα. Αφού δε θυμάται ποιος είμαι».

Ο Λούσιφερ κούνησε το κεφάλι του. «Το μίσος για τον αφόρητο κόσμο της είναι μονάχα η πρόσοψη για το παλαιότερο, βαθύ και αρχέγονο μίσος της για σένα». Ο διάβολος χτύπησε τον Καμ στο στήerno. «Όταν μια ψυχή είναι πληγωμένη τόσο βαθιά όσο της Λίλιθ, ο πόνος είναι μόνιμος. Ακόμα και αν δεν αναγνωρίζει την όψη σου πια, αναγνωρίζει την ψυχή σου. Τον πυρήνα της ταυτότητάς σου». Ο Λούσιφερ έφτυσε καταγής. «Και σε απεχθάνεται».

Ο Καμ έκανε έναν μορφασμό. Δε γινόταν να είναι έτσι τα

πράγματα. Όμως τότε θυμήθηκε πόσο ψυχρά τον αντιμετώπισε προηγουμένως. «Θα τα διορθώσω όλα!»

«Φυσικά, φυσικά», είπε ο Λούσιφερ γνέφοντας. «Δοκίμασε».

«Και αφότου την ξανακερδίσω», ρώτησε ο Καμ, «τότε τι γίνεται;»

Ο Λούσιφερ χαμογέλασε συγκαταβατικά. «Θα είσαι ελεύθερος να ζήσεις την υπόλοιπη θνητή ζωή της μαζί της. Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. Αυτό δεν ήθελες να ακούσεις;» Ξαφνικά, κροτάλισε τα δάχτυλά του σαν να είχε μόλις θυμηθεί κάτι. «Ρώτησες για την παγίδα».

Ο Καμ περίμενε. Τα φτερά του έκαιγαν από την αδημονία να πετάξει στη Λίλιθ.

«Έχω κάνει πολλή υπομονή μαζί σου για πάρα πολύ καιρό», είπε ο Λούσιφερ, που ξαφνικά σοβάρεψε αρκετά. «Όταν αποτύχεις, θα πρέπει να επιστρέψεις εκεί που ανήκεις. Εδώ, μαζί μου. Τέρμα οι περιπλανήσεις στους γαλαξίες. Τέλος το λευκό στα φτερά σου». Ο Λούσιφερ στένεψε τα μάτια του, που ήταν κόκκινα σαν αίμα. «Θα είσαι μαζί μου, πίσω από το Τείχος του Σκότους, εκ δεξιών μου. Αιώνιως».

Ο Καμ κοίταξε ατάραχος τον διάβολο. Χάρη στη Λουσίβτα και τον Ντάνιελ, ο Καμ είχε μια ευκαιρία – να ξαναγράψει το πεπρωμένο του. Πώς ήταν δυνατόν να το εγκαταλείψει ξανά έτσι εύκολα;

Έπειτα συλλογίστηκε τη Λίλιθ. Την απόγνωση που βίωνε επί χιλιετίες.

Όχι. Του ήταν αδύνατον να στοχαστεί τι θα σήμαινε να χάσει. Ο Καμ θα εστίαζε στο να κερδίσει τον έρωτά της και να γιατρέψει τον πόνο της. Εάν υπήρχε η παραμικρή, η απειροελάχιστη ελπίδα να σώσει τη Λίλιθ, άξιζε τα πάντα να δοκιμάσει.

«Σύμφωνοι», είπε ο Καμ, και έτεινε το χέρι του.

Ο Λούσιφερ το τίναξε πέρα. «Άσε τις μαλακίες για τον

Ντάνιελ. Εγώ δεν έχω ανάγκη από χειραψίες για να κρατήσεις τον λόγο σου. Θα δεις».

«Καλώς», είπε ο Καμ. «Πώς θα γυρίσω κοντά της;»

«Μετά τον πάγκο με τα χοι ντογκ, ανοίγεις την πόρτα στο αριστερό σου χέρι». Ο Λούσιφερ ένευσε προς τη σειρά με τους αυτόματους πωλητές, που τώρα ήταν πολύ μακριά. «Μόλις πατήσεις το πόδι σου στο Κρόσσοουντς, ξεκινά η αντίστροφη μέτρηση».

Ο Καμ βάδιζε κιόλας προς την πόρτα, προς τη Λίλιθ. Αλλά καθώς ξεμάκρυνε από το ταχυφαγείο της Κόλασης η φωνή του Λούσιφερ τον ακολούθησε.

«Δεκαπέντε μέρες μόνο, φιλαράκι. Τις τοκ!»

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

ΛΙΛΙΘ

Δεκαπέντε μέρες

Η Λίλιθ δε γινόταν να ξαναπάει στο σχολείο αργοπορημένη σήμερα.

Το γεγονός ότι δεν έγραψε το διαγώνισμα βιολογίας την προηγούμενη μέρα τής είχε στοιχίσει ήδη τιμωρία μετά τοσχόλασμα. Η μητέρα της της παρέδωσε βουβά το φύλλο της τιμωρίας, μόλις η Λίλιθ γύρισε σπίτι. Έτσι, λοιπόν, αυτό το πρωί έβαλε στόχο να βρίσκεται στην τάξη προτού ακόμα η κυρία Ρίτσαρντς προσθέσει φυτική κρέμα στον φρέντο της.

Η κοπέλα είχε γράψει δύο σελίδες εργασίας για το μάθημα ποίησης προτού χτυπήσει το κουδούνι, και ήταν τόσο ικανοποιημένη με το μικρό κατόρθωμά της, ώστε δεν παρατήρησε καν ότι μια γνώριμη σκιά σκοτείνιαζε το κάθισμά της.

«Σου έφερα ένα δώρο», είπε η Κλόι.

Η Λίλιθ ύψωσε το βλέμμα της. Η συμμαθήτριά της ψαχούλεψε μέσα στη ριγωτή τσάντα της και έβγαλε έξω κάτι λευ-

κό, που το πέταξε πάνω στο γραφείο της Λίλιθ. Ήταν πάντα ακράτειας ενηλίκων, και μάλιστα στο μεγαλύτερο μέγεθος, για τους κατακεκλιμένους.

«Για να μην ξαναλερώσεις το παντελόνι σου», είπε κοροϊδευτικά η Κλόι. «Ξέρεις εσύ».

Η Λίλιθ έγινε κατακόκκινη σαν παντζάρι, και μονομιás έσπρωξε την πάντα ακράτειας από το θρανίο της, παριστάνοντας ότι δεν την ένοιαζε που η πάντα είχε πέσει καταγής και τα υπόλοιπα παιδιά την πατούσαν για να πάνε στις θέσεις τους. Κοίταξε προς την έδρα, για να δει αν η κυρία Ρίτσαρντς το είχε προσέξει, αλλά, για κακή της τύχη, η Κλόι είχε μόλις ένα τετ-α-τετ με τη χαμογελαστή καθηγήτριά τους.

«Τι μου λέτε; Μπορώ να ανακυκλώσω και τα μπουκάλια του σαμπουάν και του μαλακτικού;» έλεγε με προσποιητή έκπληξη η Κλόι. «Ούτε που θα το φανταζόμουν! Τώρα, μπορείτε να μου δώσετε μια γραπτή άδεια για τους διαδρόμους; Πρέπει να συναντήσω τον διευθυντή».

Η Λίλιθ παρακολουθούσε με ζήλια καθώς η καθηγήτρια έδινε τη γραπτή άδεια στην Κλόι, που την πήρε βιαστικά για να βγει με βήμα γοργό από την τάξη. Η Λίλιθ άφησε έναν αναστεναγμό. Οι καθηγητές μοίραζαν έτσι απλόχερα άδειες για τους διαδρόμους στην Κλόι όπως μοίραζαν τιμωρίες στη Λίλιθ.

Τότε χτύπησε το κουδούνι και τα μεγάφωνα πήραν ζωή.

«Καλημέρα, σπουδαστές του σχολείου μας», ακούστηκε η εύθυμη φωνή του διευθυντή. «Όπως ξέρετε, σήμερα είναι η μέρα που θα αποκαλυφθεί το πολυαναμενόμενο θέμα του φετινού χορού του σχολείου».

Σύσσωμοι οι συμμαθητές της Λίλιθ ζητωκραύγασαν και ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Το κορίτσι ένιωσε ξανά μοναξιά ανάμεσά τους. Δεν ήταν ότι θεωρούσε τον εαυτό της εξυπνότερο ή ότι είχε καλύτερο γούστο από αυτά τα παιδιά που νοιάζονταν τόσο πολύ για μια χοροεσπερίδα του λυκείου. Κάτι βαθύτερο και πιο ουσιαστικό τη χώριζε από όλους τους

υπόλοιπους που είχε γνωρίσει στη ζωή της. Η Λίλιθ δεν ήξερε τι ήταν αυτό, όμως την έκανε να αισθάνεται σαν εξωγήνη τον περισσότερο καιρό.

«Εσείς ψηφίσατε, εμείς κάναμε την καταμέτρηση», συνέχισε η φωνή του διευθυντή, «και το θέμα του φετινού χορού είναι... η Μάχη των Συγκροτημάτων!»

Η Λίλιθ απέμεινε να κοιτά το μεγάφωνο με μάτια γουρλωμένα. *Η Μάχη των Συγκροτημάτων;*

Η ίδια απείχε από την ψηφοφορία για τη φετινή χοροεσπερίδα, μα της φαινόταν απίστευτο ότι οι συμμαθητές της επέλεξαν ένα θέμα που ήταν πράγματι ενδιαφέρον. Έπειτα θυμήθηκε ότι η Κλόι Κινγκ ήταν σε μουσικό συγκρότημα, και συμπεράνε ότι η Κλόι θα είχε κάνει πλύση εγκεφάλου στο σώμα των σπουδαστών, ώστε να πιστεύουν ότι οτιδήποτε έκανε η ίδια ήταν καλόν. Την περασμένη άνοιξη, η Κλόι είχε αναδείξει το μπίνγκο ως τη σούπερ καλν ασχολία, που μονάχα οι δημοφιλείς έπαιζαν κάθε Πέμπτη βράδυ. Φυσικά η Λίλιθ δεν είχε παρευρεθεί σε καμία βραδιά Μπίνγκο Μπέιμψ, όπως αποκαλούνταν, αλλά, για να σοβαρευτούμε επιτέλους, ποιος από την ηλικία των οχτώ μέχρι τα ογδόντα έβρισκε το μπίνγκο διασκεδαστικό;

Το θέμα της χοροεσπερίδας θα μπορούσε να είναι χειρότερο. Παρ' όλα αυτά, η Λίλιθ ήταν σίγουρη ότι ο διευθυντής και η «αυλή» του θα έβρισκαν τον τρόπο να το κάνουν χάλια.

«Και τώρα ένα μήνυμα από την πρόεδρο της Επιτροπής Χοροεσπερίδας, Κλόι Κινγκ», ανήγγειλε ο διευθυντής.

Ένα βούισμα ακούστηκε από το μεγάφωνο καθώς ο διευθυντής έδινε το μικρόφωνο.

«Γεια χαρά», ξεκίνησε να μιλάει η Κλόι με μια φωνή που κατάφερε να είναι συνάμα ναζιάρικη και σοβαρή. «Αγοράστε τα εισιτήριά σας για τον χορό και ετοιμαστείτε για ολονύχτιο ξεφάντωμα υπό τους ρυθμούς ξέφρενης μουσικής που θα παίζουν οι άπαιχτοι φίλοι σας! Ακούστε λοιπόν: ο ετήσιος

χορός θα είναι εν μέρει ριάλιτι σόου μουσικών ταλέντων, με πάνελ αυστηρών κριτών και όλα τα σχετικά. Η βραδιά είναι ευγενική χορηγία της Κινγκ Μίντια... σ' ευχαριστώ, μπαμπά! Σημειώστε την ημερομηνία λοιπόν: Τετάρτη 13 Απριλίου, σε δεκαπέντε μέρες μόνο! Έχω ήδη δηλώσει το συγκρότημά μου για τη μουσική αναμέτρηση, οπότε εσείς τι περιμένετε;»

Τα μεγάφωνα σάπασαν. Η Λίλιθ δεν είχε πάει ποτέ σε ζωντανή εμφάνιση της Κλόι με την μπάντα της, αλλά της άρεσε να σκέφτεται ότι το κορίτσι διέθετε τόσο ταλέντο στη μουσική όσο και το μπαρμπούνι.

Ο λογισμός της Λίλιθ έτρεξε στο αγόρι που γνώρισε την προηγούμενη μέρα στο Ράτλσνεϊκ Κρικ. Από το πουθενά αυτός πρότεινε να φτιάξουν συγκρότημα. Η Λίλιθ είχε προσπαθήσει να βγάλει από το μυαλό της τη χθεσινή συνάντηση, αλλά μετά τη φλυαρία της Κλόι για τη μουσική αναμέτρηση στον ετήσιο χορό του σχολείου, η κοπέλα μετάνιωνε για την απόλυτη ανυπαρξία της μπάντας της.

Εντελώς αναπάντεχα, άνοιξε η πόρτα της τάξης... και μέσα μπήκε το αγόρι από το Ράτλσνεϊκ Κρικ. Έφτασε ως τη σειρά δίπλα από τη δική της και κάθισε στη θέση της Κλόι Κινγκ.

Ρίγη διέτρεξαν το κορμί της καθώς η Λίλιθ παρατηρούσε το τζάκετ μηχανής που φορούσε και τη βίντατζ μπλούζα με τους The Kinks, που του ήταν εφαρμοστή στο στήθος. Αναρωτήθηκε πού να πουλούσαν τέτοια ρούχα στο Κρόσσοουντς. Σε κανένα πάντως κατάστημα που γνώριζε η ίδια. Δεν είχε ξαναγνωρίσει άλλον τύπο που ντυνόταν όπως αυτός.

Ο νέος απομάκρυνε τα μαύρα μαλλιά από τα μάτια του και την κοίταξε.

Η Λίλιθ έβρισκε τον Καμ πολύ εμφανίσιμο, όμως δεν ευχαριστιόταν διόλου με τον τρόπο που την κοίταζε. Μια σπίθα άστραφτε στα μάτια του, που της προκαλούσε αμηχανία. Θαρρείς και αυτός γνώριζε όλα τα μυστικά της. Πιθανόν να κοίταζε όλα τα κορίτσια κατ' αυτό τον τρόπο, και ορισμένα

να το απολάμβαναν ιδιαίτερα. Η Λίλιθ πάντως δεν το απολάμβανε, όμως ανάγκασε τον εαυτό της να μη χαμηλώσει το βλέμμα της. Δεν ήθελε να νομίζει αυτός ότι της προξενούσε νευρικότητα.

«Μπορώ να σε βοηθήσω;» ρώτησε η καθηγήτρια.

«Είμαι καινούργιος εδώ», αποκρίθηκε ο Καμ, παρατηρώντας ακόμα τη Λίλιθ. «Ποια είναι η διαδικασία;»

Όταν αυτός επέδειξε τη μαθητική του ταυτότητα, η Λίλιθ, από τη σαστιμάρα της, άρχισε να βήχει. Πάλεψε να ηρεμήσει, νιώθοντας καταντροπιασμένη.

«Κάμερον Μπρίελ», διάβασε η κυρία Ρίσαρντς από τη μαθητική ταυτότητα και ύστερα περιεργάστηκε το αγόρι από την κορυφή μέχρι τα νύχια. «Η διαδικασία συνίσταται στο ότι εσύ κάθεται εκεί πέρα και κάνεις ησυχία». Στα λόγια αυτά, η καθηγήτρια υπέδειξε το πιο μακρινό κάθισμα από τη Λίλιθ, η οποία εξακολουθούσε να βήχει.

«Λίλιθ», ξεκίνησε να λέει η καθηγήτρια, «είσαι ενήμερη για τις στατιστικές περί της αύξησης κρουσμάτων άσθματος λόγω των αυξανόμενων εκπομπών διοξειδίου την περασμένη δεκαετία; Μόλις συνέλθεις από τον βήχα, θέλω να βγάλεις μια κόλλα χαρτί και να συντάξεις μια επιστολή προς τον βουλευτή της περιοχής μας ζητώντας μεταρρυθμίσεις».

Σοβαρά τώρα; Η Λίλιθ έβρισκε τον μπελά της επειδή έβηχε;

Ο Καμ έριξε στη Λίλιθ δυο απαλά χτυπήματα στη ράχη, όπως η μητέρα της έκανε στον Μπρους όταν αυτός πάθαινε μια από τις οξείες κρίσεις του. Ύστερα γονάτισε, σήκωσε την πάντα ακράτειας, ύψωσε το φρύδι του στη Λίλιθ και την έχωσε μέσα στην τσάντα της Κλόι.

«Μπορεί να τη χρειαστεί αργότερα», είπε, και χαμογέλασε στη Λίλιθ, καθώς κατευθυνόταν στην άλλη μεριά της αίθουσας.

Το Τράμπουλ δεν ήταν από τα πολύ μεγάλα σχολεία, αλλά ήταν αρκετά μεγάλο ώστε η Λίλιθ να εκπλαγεί που βρήκε τον Καμ φάντη μπαστούνι στο μάθημα της ποίησης. Ακόμα

περισσότερο σάστισε όταν ο κύριος Ντέιβιντσον έβαλε τον Καμ να πάρει θέση στο αδειανό κάθισμα πλάι της, εφόσον η Κίμι Γκρέις έλειπε λόγω ασθένειας.

«Γεια», της έκανε ο Καμ, καθώς γλιστρούσε στο κάθισμα.

Η Λίλιθ προσποιήθηκε ότι δεν τον άκουσε.

Είχαν κάνει δέκα λεπτά μάθημα, με τον καθηγητή να διαβάξει ένα ερωτικό σονέτο ενός Ιταλού ποιητή ονόματι Πετράρχη, όταν ο Καμ πλησίασε προς το μέρος της και άφησε ένα σημειωματάκι πάνω στο θρανίο της.

Η Λίλιθ έριξε μια ματιά στο σημείωμα, έπειτα στον Καμ, και συνηθισμένη καθώς ήταν να περνάει τα σημειώματα δεξιά και αριστερά της, κοίταξε προς τα δεξιά. Όμως η Πέιτζ δεν έδειχνε να περιμένει σημείωμα από κάποιον και ο Καμ κοιτούσε με νόημα το πάνω μέρος του σημειώματος, στο οποίο είχε γράψει με ευανάγνωστα μαύρα γράμματα: Λίλιθ.

Η κοπέλα το άνοιξε και η καρδιά της σκίρτησε, όπως ένιωθε όταν παραδινόταν στην ανάγνωση ενός εξαιρετικού βιβλίου ή άκουγε ένα τέλειο τραγούδι για πρώτη φορά.

*Στα δέκα λεπτά μαθήματος, ο προφέσορας
είναι στραμμένος στον πίνακα επί οκτώ λεπτά και
σαράντα οκτώ δεύτερα, χρόνος ρεκόρ. Σύμφωνα με
τους υπολογισμούς μου, εσύ και εγώ την κοπανάμε
την επόμενη φορά που θα γυρίσει την πλάτη του,
και μέχρι να πάρει γραμμή την απουσία μας,
εμείς θα είμαστε στο Ράτλσνεϊκ Κρικ.
Κλείσε δυο φορές το μάτι αν είσαι μέσα.*

Η Λίλιθ δεν ήξερε τι να σκεφτεί με όλο αυτό. Να του κλείσει δυο φορές το μάτι; Μάλλον να πέσει στα πατώματα τρεις φορές, ήθελε να του πει. Όταν σήκωσε το βλέμμα της, αυτός είχε ένα παράξενο, γαλήνιο ύφος, λες και οι δυο τους ήταν παλιόφιλοι που σκάρωναν τέτοιες κοπάνες όλη την ώρα, θαρ-

ρείς και γνωρίζονταν χρόνια. Το παράξενο της υπόθεσης ήταν ότι η Λίλιθ έκανε κοπάνες όλη την ώρα – χθες έκανε δυο φορές, την πρώτη ώρα και στο μάθημα της βιολογίας. Όμως ποτέ δεν έκανε κοπάνα για χαβαλέ. Η διαφυγή ήταν ανέκαθεν η μοναδική επιλογή της, μηχανισμός επιβίωσης. Ο Καμ έδειχνε να ξέρει για το άτομό της και πώς ζούσε τη ζωή της, και αυτό της έσπαγε τα νεύρα. Η Λίλιθ δεν ήθελε αυτός να τη σκέφτεται. Καθόλου όμως.

Όχι, του έγραψε, πάνω από τις λέξεις του σημειώματος του Καμ. Το τσαλάκωσε και του το πέρασε την επόμενη φορά που ο καθηγητής γύρισε για να γράψει στον πίνακα.

Η υπόλοιπη μέρα της ήταν μακριά και εξαντλητική, αλλά τουλάχιστον δε συναπαντήθηκε με τον Καμ. Δεν τον πέτυχε ούτε στο μεσημεριανό ούτε στους διαδρόμους ούτε σε κάποιο από τα υπόλοιπα μαθήματά της. Η Λίλιθ υπολόγισε ότι εάν ήταν αναγκασμένη να έχει δύο μαθήματα μαζί του, οι καλύτερες ώρες θα ήταν οι δύο πρώτες το πρωί, για να ξεμπερδεύει με την αλλόκοτη αίσθηση που αυτός της προκαλούσε. Για ποιον λόγο αυτός ήταν έτσι άνετος μαζί της; Φαινόταν να πιστεύει πως η Λίλιθ απολάμβανε τη συντροφιά του. Με την καμία όμως! Είχε κάτι πάνω του που της ερέθιζε τα νεύρα!

Όταν επιτέλους χτύπησε το κουδούνι για το σχολάσμα, αυτό που λαχταρούσε περισσότερο η Λίλιθ ήταν να τρυπώσει πίσω από τα πυκνά κλαδιά της χαρουπιάς για να παίξει την κιθάρα της μόνη στο Ράτλσνεϊκ Κρικ. Αλλά έσυρε τα πόδια της μέχρι την αίθουσα της τιμωρίας.

Αυτή ήταν λιτή και απέριτη – λιγοστά καθίσματα υπήρχαν και ένα πόστερ στον τοίχο που εικόνιζε μια ψηφίνα, γαντζωμένη στο κλαδί ενός δέντρου. Για τριςχιλιοστή φορά, η Λίλιθ διάβασε τις τυπωμένες λέξεις κάτω από την ουρά της γάτας:

ΖΕΙΣ ΜΟΝΑΧΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ,
ΑΛΛΑ ΑΝ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΣΩΣΤΑ, Η ΜΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ.

Ο μόνος τρόπος να επιβιώσει από την τιμωρία ήταν να πέσει σε υπνωτική κατάσταση. Η Λίλιθ στύλωσε τη ματιά της στο πόστερ με το γατί, μέχρι που αυτό άρχισε να προσλαμβάνει άλλα χαρακτηριστικά. Η γάτα ήταν έντρομη, κρεμασμένη όπως ήταν με τα νύχια της να κεντούν το κλαδί. Υποτίθεται ότι αυτή ήταν η προσωποποίηση του να «ζεις σωστά;» Για όνομα πια... Ούτε το ντεκόρ σε αυτό το σχολείο δεν έβγαζε νόημα.

«Επιθεώρηση αιθούσης!» ανήγγειλε ο γυμναστής, εισβάλλοντας στην τάξη. Περνούσε να ελέγξει ανελλιπώς ανά τέταρτο της ώρας, σαν ρολόι. Ο βοηθός προπονητή στο μπάσκετ χτένιζε επιμελώς τα ασημένια μαλλιά του προς τα πίσω, θυμίζοντας γερασμένο σωσία του Έλβις. Τα παιδιά τον αποκαλούσαν Κοντοπαντελονή, επειδή χειμώνα καλοκαίρι φορούσε βερμούδες.

Μολονότι η Λίλιθ ήταν ολομόναχη στην αίθουσα τιμωρίας σήμερα, ο κύριος Μάροους βημάτιζε μπρος πίσω σαν να επέβαλλε την πειθαρχία σε μια αίθουσα γεμάτη με αόρατους εφήβους με παραβατική συμπεριφορά. Φτάνοντας στη Λίλιθ, άφησε ένα συρραμμένο φυλλάδιο στο θρανίο της. «Το διαγώνισμα βιολογίας, Υψηλοτάτη. Είναι διαφορετικό από αυτό που χάσατε χθες».

Ίδιο ή διαφορετικό, τι σημασία είχε... αφού η Λίλιθ θα πάτωνε και σε αυτό εξίσου. Διερωτήθηκε γιατί δεν την καλούσαν ποτέ στο Γραφείο του Σχολικού Συμβούλου, για ποιον λόγο ουδείς ενδιαφερόταν αν οι απογοητευτικοί βαθμοί της απειλούσαν τις προοπτικές της για το Πανεπιστήμιο.

Όταν η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Καμ, η Λίλιθ χτύπησε το μέτωπό της.

«Πλάκα μου κάνεις...» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της, όταν ο νέος παρέδωσε στον Μάροους το κίτρινο φύλλο της επιβολής τιμωρίας.

Ο Μάροους ένευσε στον Καμ και τον έστειλε να καθίσει στην απέναντι μεριά της αίθουσας, λέγοντας: «Έχεις κάποια εργασία για να απασχοληθείς;»

«Πού να αρχίσω να σας λέω πόσο πολλά έχω να κάνω», είπε ο Καμ.

Ο γυμναστής γούρλωσε τα μάτια του. «Η σημερινή νεολαία νομίζει ότι καταπονείται υπέρμετρα. Η αλήθεια είναι ότι δεν είστε μαθημένοι στη σκληρή δουλειά. Εγώ θα επιστρέψω σε ένα τέταρτο. Στο μεταξύ, η ενδοεπικοινωνία βρίσκεται σε λειτουργία, οπότε το γραφείο καθηγητών θα είναι σε θέση να ακούει όλα όσα συμβαίνουν εδώ μέσα. Συνεννοηθήκαμε;»

Από τη θέση του, ο Καμ έκλεισε το μάτι στη Λίλιθ. Εκείνη στράφηκε για να αντικρίσει τον τοίχο. Δεν είχαν την οικειότητα να κλείνουν το μάτι ο ένας στον άλλον.

Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω από τον Μπάροους, ο Καμ τράβηξε στην έδρα, έκλεισε την ενδοεπικοινωνία και πλησίασε πλάγια στην καρέκλα μπροστά από τη Λίλιθ. Κάθισε και ανέβασε τα πόδια του στο γραφείο της, σκουντώντας ελαφρά τα δάχτυλά της με τις μπότες του.

Εκείνη παραμέρισε αμέσως τα πόδια του. «Για να σου πω, έχω να γράψω διαγώνισμα», του πέταξε. «Να με συγχωρεί η χάρη σου».

«Και εγώ έχω μια καλύτερη ιδέα. Πού είναι η κιθάρα σου;»

«Καλά, πώς κατάφερες να μπεις τιμωρία την πρώτη σου μέρα στο σχολείο; Πας για νέο ρεκόρ;» τον ρώτησε για να μην του πει όλα αυτά που σκεφτόταν, δηλαδή: «Είσαι το μοναδικό καινούργιο παιδί που μπορώ να θυμηθώ. Από πού είσαι; Πού ψωνίζεις; Πώς είναι ο υπόλοιπος κόσμος;»

«Α, μη χολοσκάς γι' αυτό», τη διαβεβαίωσε ο Καμ. «Στο θέμα μας τώρα. Η κιθάρα σου. Δεν έχουμε πολύ χρόνο».

«Παράξενο πράγμα να πεις σε ένα κορίτσι που κάθεσαι τιμωρία μια αιωνιότητα».

«Αυτή είναι η δική σου αντίληψη για την αιωνιότητα;» Ο Καμ περιέφερε το βλέμμα του ολόγυρα, και τα πράσινα μάτια του στάθηκαν για λίγο στο πόστερ με τη γάτα. «Δε θα ήταν η πρώτη μου επιλογή», είπε τελικά. «Άλλωστε, δεν προσέχεις

το παντοτινό όταν διασκεδάξεις. Ο χρόνος υπάρχει μονάχα στα αθλήματα και στη θλίψη».

Ο Καμ κοιτούσε τη Λίλιθ με βλέμμα αφοπλιστικό, ώσπου ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της. Η κοπέλα κοκκίνισε. Δεν μπορούσε να πει αν αισθανόταν συστολή ή θυμό. Δεν της ήταν δύσκολο να καταλάβει τα κίνητρά του, ότι προσπαθούσε να την καλοπιάσει μιλώντας της για μουσική. Την περνούσε για τόσο σαχλοκούδουνο πια; Άλλο ένα κύμα αγανάκτησης τη συνεπήρε. Τελικά, αυτό το αγόρι της τη βάρανε στα νεύρα.

Ο νέος έβγαλε ένα μαύρο αντικείμενο στο μέγεθος ατομικής συσκευασίας δημητριακών μέσα από την τσάντα του και το απίθωσε στο θρανίο της Λίλιθ.

«Τι είναι αυτό;» τον ρώτησε εκείνη.

Ο Καμ κούνησε το κεφάλι του. «Θα προσποιηθώ ότι δεν άκουσα την ερώτηση. Είναι ενισχυτής κιθάρας σε μινιατούρα».

Η Λίλιθ έγνεψε, με τρόπο που σήμαινε *Εμ, βέβαια, το ήξερα*. «Απλά δεν έτυχε να δω κάποιο... χμμ... εεμ...»

«Τετράγωνο;» είπε προσεκτικά ο Καμ. «Το μόνο που χρειάζομαστε είναι μια κιθάρα για να τον συνδέσουμε».

«Ο Μπάροους θα επιστρέψει σε ένα τέταρτο», παρατήρησε η Λίλιθ, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο ρολόι. «Δώδεκα. Δεν ξέρω πώς επιβάλλεται η τιμωρία στα μέρη σου, αλλά εδώ δεν έχουμε το ελεύθερο να παίζουμε κιθάρα».

Ο Καμ ήταν το καινούργιο παιδί, παρ' όλα αυτά, τριγυρνούσε μέσα στο σχολείο σαν να ήταν ιδιοκτησία του. Η Λίλιθ ήταν κολλημένη εδώ μια ζωή, οπότε ήξερε πολύ καλά πώς λειτουργούσαν τα πράγματα και πόσο χάλια ήταν αυτό το σχολείο, γι' αυτό ο Καμ καλά θα έκανε να υποχωρήσει.

«Δώδεκα λεπτά λοιπόν, ε;» Ο Καμ έριξε τον μίνι ενισχυτή μέσα στην τσάντα του, σηκώθηκε και έτεινε το χέρι του. «Καλύτερα να βιαστούμε».

«Αποκλείεται να φύγω μαζί σου...» διαμαρτυρόταν η Λίλιθ, καθώς τον άφηνε να την τραβήξει έξω από την πόρτα. Έπειτα

βγήκαν στον διάδρομο, όπου επικρατούσε ησυχία, και η κοπέλα σώπασε. Χαμήλωσε τη ματιά της στο χέρι του που κρατούσε το δικό της, προτού το τραβήξει με δύναμη.

«Είδες πόσο εύκολο ήταν;» είπε ο Καμ.

«Μη με ξαναγγίζεις ποτέ».

Οι λέξεις χτύπησαν τον Καμ σαν γροθιά στο στομάχι. Έσμιξε τα φρύδια του και μετά είπε: «Ακολουθήσέ με».

Η Λίλιθ είχε κατά νου ότι έπρεπε να επιστρέψει στην αίθουσα τιμωρίας, αλλά της άρεσε η ιδέα μιας μικρής κατεργαρίας... έστω και αν δε χώνευε τον συνεργό της στο έγκλημα.

Στραβομουτσουνιάζοντας, η Λίλιθ ακολούθησε τον Καμ, προχωρώντας σύρριζα στον τοίχο, προκειμένου να περάσει απαρατήρητη ανάμεσα από τα πόστερ που έφτιαξαν οι μαθητές για να υποστηρίξουν την ομάδα μπάσκετ του σχολείου. Ο Καμ έβγαλε έναν μαρκαδόρο από την τσάντα του και από το σύνθημα που έγραφε ΤΑΥΡΟΙ, ΓΕΡΑ, ΜΕ ΤΣΑΜΠΟΥΚΑ! διέγραψε τις λέξεις ΓΕΡΑ ΜΕ ΤΣΑΜΠΟΥΚΑ και στη θέση τους έγραψε: ΤΟΝ ΗΠΙΑΤΕ!

Η Λίλιθ εξεπλάγη.

«Τι;» Ο Καμ ανασήκωσε το φρύδι του. «Πετυχημένο, δε βρίσκεις;»

Στον δεύτερο όροφο, οι δυο τους έφτασαν μπροστά σε μια πόρτα με την επιγραφή ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ. Για κάποιον που ήταν στο κτίριο μόλις μία ημέρα, ο Καμ είχε μάθει τα κατατόπια. Έκανε να πιάσει το πόμολο της πόρτας.

«Και αν είναι κάποιος μέσα;» ψιθύρισε η Λίλιθ.

«Το συγκρότημα κάνει πρόβες την πρώτη ώρα. Το έλεγξα».

Και όμως, κάποιος βρισκόταν μέσα στην αίθουσα. Ο Ζαν Ρα, γαλλικής και κορεατικής καταγωγής, ήταν παρίας όπως και η Λίλιθ. Οι δυο τους θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι φίλοι. Όπως αυτή, έτσι και ο Ζαν Ρα ήταν πορωμένος με τη μουσική, ήταν μονίμως στραβωμένος, ήταν παράξενος. Όμως δεν ήταν φίλοι. Η Λίλιθ ευχήθηκε να εξανεμιζόταν μια για πάντα

ο Ζαν Ρα, και έβλεπε στα μάτια του ότι και εκείνος από την πλευρά του ευχόταν το ίδιο για εκείνη.

Ο Ζαν Ρα σήκωσε το βλέμμα του από τα ντραμς, όπου κούρδιζε το ταμπούρο. Μπορούσε να παίξει με άνεση οποιοδήποτε μουσικό όργανο. «Φύγετε από εδώ», τους πέταξε. «Αλλιώς θα καλέσω τον καθηγητή της μουσικής».

Ο Καμ χαμογέλασε. Η Λίλιθ κατάλαβε ότι ο Καμ συμπάθησε ακαριαία τον κατσουφιασμένο τύπο με τα γυαλιά τύπου Buddy Holly, γεγονός που την έκανε να τους αντιπαθήσει και τους δύο ακόμα περισσότερο.

«Γνωρίζετε οι δυο σας;» ρώτησε ο Καμ.

«Φροντίζω να του δείχνω ότι δεν τον ξέρω», είπε πρώτη η Λίλιθ.

«Ούτε εγώ θέλω να με ξέρουν», της πέταξε ο Ζαν Ρα, «βλαμμένα σαν εσένα».

«Λέγε τέτοιες μαλακίες, και θα δεις τι σε περιμένει», του αντιγύρισε η Λίλιθ, ικανοποιημένη που βρήκε στόχο για να εκτονώσει την καταπιεσμένη οργή της. Το κορμί της σφίχτηκε, έτοιμο για πάλη, και την επόμενη στιγμή χίμηξε στον Ζαν Ρα...

«Όπα, όπα», έκανε ο Καμ, που παρενέβη έγκαιρα και τη γράπωσε από τη μέση.

Η Λίλιθ πάλευε να ελευθερωθεί από τα δυνατά χέρια που την περιόριζαν, χωρίς να ξέρει ποιο αγόρι ήθελε να χτυπήσει πρώτα. Ο Καμ της τα ανέτρεψε όλα, την ξεσήκωσε από μια ήρεμη ώρα τιμωρίας, την κουβάλησε μέχρι εδώ... Και αυτό το αναθεματισμένο κλείσιμο του ματιού... Μόλις θυμήθηκε τον τρόπο που ο Καμ της είχε κλείσει το μάτι, η Λίλιθ φούντωσε ξανά από τα νεύρα.

«Άσε με κάτω», σφάδαζε η Λίλιθ.

«Λίλιθ», της είπε απαλά ο Καμ. «Μην τσιτώνεσαι. Όλα καλά».

«Βούλωσ' το!», του πέταξε φουρκισμένη, και τραβήχτηκε βίαια για να ελευθερωθεί από τη λαβή του. «Δε θέλω καθό-

λου τη βοήθειά σου, τον οίκτο σου, ή οτιδήποτε τέλος πάντων προσπαθείς να πετύχεις!»

Ο Καμ κούνησε το κεφάλι του. «Εγώ δεν προσπαθώ...»

«Ναι, αυτό κάνεις», τον έκοψε η Λίλιθ. «Κόφτο τώρα!»

Η παλάμη της τη φαγούριζε για να του ρίξει ένα γερό σκαμπίλι. Ακόμα και η έκφραση του προσώπου του, που μαρτυρούσε ταραχή και πόνο, δεν ήταν αρκετή για να κατευνάσει την οργή της. Ο μοναδικός λόγος που δεν τον κοπάνησε ήταν επειδή τους παρακολουθούσε ο Ζαν Ρα.

«Εμμ...» Ο Ζαν Ρα έσμιξε τα φρύδια του. Η ματιά του πλανήθηκε μια στη Λίλιθ, μια στον Καμ. «Να σας πω, οι δυο σας θα με παλαβώσετε. Καλώ τον καθηγητή!»

«Κάν' το λοιπόν!» του πέταξε η Λίλιθ. «Τι περιμένεις;»

Αλλά ο νέος από τη σαστιμάρα του έμεινε κόκαλο στη θέση του.

Το ένστικτο της Λίλιθ ήταν να φύγει άρον άρον από την αίθουσα συγκροτήματος, αλλά, παραδόξως, η επιθυμία της ήταν να μείνει. Δεν ήξερε για ποιον λόγο δεν είχε ξαναβρεθεί σε τούτο τον χώρο. Παρ' ότι ο εξοπλισμός δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο –οι τρομπέτες παρουσίαζαν βουλιάγματα, τα δέρματα στα ντραμς από τη φθορά είχαν γίνει σχεδόν διάφανα, τα μεταλλικά τρίγωνα ήταν σκουριασμένα– τίποτα άλλο σε αυτό το σχολείο δεν ήταν ούτε κατά το ήμισυ εξίσου δελεαστικό.

Ένα χαμογελάκι ζωγραφίστηκε στα χείλη του Καμ. «Μόλις είχα μια ιδέα».

«Η πρώτη σου θα ήταν», τον ειρωνεύτηκε ο Ζαν Ρα.

«Συγχώρα μας που δεν εντυπωσιαζόμαστε», είπε η Λίλιθ, έκπληκτη που συμμαχούσε με τον Ζαν Ρα.

«Οι δυο σας έχετε έναν κοινό εχθρό», δήλωσε ο Καμ.

Η Λίλιθ ξεφύσηξε. «Εσύ φταις που συγκεντρώνεις γρήγορα το μίσος των άλλων για σένα. Πόση ώρα μας πήρε, δέκα λεπτά;»

«Δεν εννοούσα εμένα», είπε ο Καμ. «Εννοώ το σχολείο. Την πόλη». Έκανε μια μικρή παύση. «Τον κόσμο».

Η Λίλιθ δυσκολευόταν να αποφασίσει αν ο Καμ διέθετε ενσυναίσθηση ή ήταν απλώς κλισέ. «Τι θες να πεις τώρα;»

«Γιατί δεν ενώνετε τις δυνάμεις σας και να διοχετεύσετε την οργή σας;» είπε ο Καμ. Έπειτα, έβγαλε μια κιθάρα από τη βάση της και την έδωσε στη Λίλιθ, και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Ζαν Ρα. «Η Λίλιθ και εγώ ξεκινάμε συγκρότημα».

«Σε καμία περίπτωση!» αντέκρουσε η Λίλιθ. *Ρε, μανία ο τύπος!*

«Είναι αποφασισμένο», δήλωσε ο Καμ στον Ζαν Ρα σαν να ήταν τελειωμένη δουλειά. «Ο χορός είναι σε δεκαπέντε μέρες, και χρειαζόμαστε έναν ντράμερ αν είναι να κερδίσουμε τη Μάχη των Συγκροτημάτων».

«Πώς λέγεται το συγκρότημά σας;» ρώτησε ο Ζαν Ρα με σκεπτικισμό.

Ο Καμ έκλεισε το μάτι του στη Λίλιθ. Ξανά. «Ντέβιλ Μπίζνες».

Η Λίλιθ άφησε ένα μουγκρητό δυσανασχέτησης. «Δεν υπάρχει περίπτωση να συμμετάσχω ποτέ σε συγκρότημα που θα λέγεται Ντέβιλ Μπίζνες. Όποιο συγκρότημα ξεκινήσω, θα λέγεται Εκδίκηση».

Η Λίλιθ δεν είχε πρόθεση να πει τίποτε από αυτά. Ήταν αλήθεια, είχε κρατήσει την ονομασία του συγκροτήματος κρυφή επί σειρά ετών, από όταν αποφάσισε ότι ο καλύτερος τρόπος να εκδικηθεί όλους τους κόπανους του σχολείου ήταν να γίνει διάσημη και να αποκτήσει ένα αξιόλογο συγκρότημα με ικανούς μουσικούς και να μην τη δει ποτέ ξανά άνθρωπος από το Κρόσορουντς, εκτός αν παρακολουθούσε online τις soldout συναυλίες της, γιατί το συγκρότημά της δε θα έπαιζε ποτέ μα ποτέ στη γενέτειρά της.

Αλλά ποτέ της δε σκόπευε να πει την ονομασία φωναχτά.

Τα μάτια του Καμ άνοιξαν διάπλατα. «Συγκρότημα με τέτοιο όνομα θα χρειαστεί βαρβάτο συνθεσάιζερ. Και ντισκομπάλα».

Ο Ζαν Ρα στένεψε τα μάτια του. «Φάση θα είχε να ροκάρουμε το σχολείο για τα καλά», είπε τελικά. «Είμαι μέσα».

«Εγώ είμαι έξω», έσπευσε να πει η Λίλιθ.

Ο Καμ χαμογέλασε στη Λίλιθ. «Η κοπελιά είναι μέσα».

Χαμογέλα του και εσύ, Λίλιθ. Άλλα κορίτσια θα ανταπέδιδαν το ίδιο ακριβώς, πολλά υποσχόμενο χαμόγελο, αλλά η Λίλιθ δεν έμοιαζε με κανένα άλλο κορίτσι που γνώριζε η ίδια. Ένα κύμα οργής την κατέλαβε βλέποντας την αυτοπεποίθηση του Καμ, τη σιγουριά του. Συνοφρυώθηκε και έφυγε από την αίθουσα συγκροτήματος χωρίς να πει λέξη.

«Πείνασα», είπε ο Καμ, καθώς την ακολουθούσε έξω από το σχολείο.

Οι δυο τους είχαν επιστρέψει στην αίθουσα τιμωρίας πάνω στην ώρα για να ξαναβάλουν σε λειτουργία την ενδοεπικοινωνία, προτού μπουκάρει μέσα ο Μπάροους για να κάνει τον τελευταίο του έλεγχο. Η Λίλιθ παρέδωσε το γραπτό της, λευκή κόλα κατά το μεγαλύτερο μέρος, και οι δυο τους πήραν την άδεια να σχολάσουν.

Γιατί ο Καμ δεν την άφηνε στην ησυχία της;

Στο δεξί χέρι του κρατούσε μια θήκη κιθάρας που είχε δανειστεί από την αίθουσα συγκροτήματος. Το σακιδιό του από καραβόπανο ήταν περασμένο στον ώμο του.

«Πού σου αρέσει να τρως εδώ πέρα;»

Η Λίλιθ ανασήκωσε τους ώμους της. «Σε ένα μικρό, ήσυχο μέρος που το λένε Να κοιτάς τη δουλειά σου».

«Εξωτικό ακούγεται», σχολίασε ο Καμ. «Πού είναι;» Καθώς περπατούσαν, τα λεία ακροδάχτυλά του άγγιξαν ανάλαφρα τα τραχιά από τις σκληρύνσεις δάχτυλα της Λίλιθ. Εκεί-

νη αποτραβήχτηκε ακαριαία, ενστικτωδώς, κατακεραυνώνοντάς τον με ένα βλέμμα που σήμαινε ότι εάν αυτό δεν ήταν τυχαίο, καλά θα έκανε να μην το επιχειρήσει ξανά.

«Εγώ πάω από εδώ». Η Λίλιθ έδειξε προς την κατεύθυνση του Ράτλσνεϊκ Κρικ, για να το μετανιώσει την επόμενη κιόλας στιγμή που αποκάλυψε τα σχέδιά της. Σε καμία περίπτωση δεν υπονοούσε ότι ήθελε παρέα.

Αυτό όμως ακριβώς έκανε ο Καμ.

Στο τέρμα του δάσους, ο Καμ παραμέρισε ένα βαρύ κλαδί χαρουπιάς, για να περάσει η Λίλιθ από κάτω του. Η Λίλιθ τον παρακολουθούσε να παρατηρεί το κλαδί σαν να μην έχει ξαναδεί τέτοιο δέντρο.

«Τι; Δεν έχουν χαρουπιές στα μέρη σου;» τον ρώτησε με ενδιαφέρον. Στο Κρόσσοουντς υπήρχαν παντού.

«Ναι και όχι», αποκρίθηκε ο Καμ.

Ο νέος μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του, καθώς εκείνη έφτανε στο δέντρο της. Βολεύτηκε καταγής και παρακολουθούσε τα νερά να ρέουν μέσα από τους βράχους, ακολουθώντας την κοίτη του μικρού ποταμιού. Ο Καμ δεν άργησε να την ανταμώσει.

«Από πού είσαι;» τον ρώτησε.

«Από εδώ γύρω». Ο Καμ τέντωσε το χέρι του ανάμεσα στα κυρτά κλαδιά, όπου η Λίλιθ καταχώνιαζε την κιθάρα της. Ορισμένες φορές, η κοπέλα ερχόταν εδώ να παίξει μουσική όταν έχανε το μεσημεριανό. Με τη μουσική λησμονούσε την πείνα της.

«Μπα, μπα; Το παίζουμε μυστηριώδεις;» έκανε η Λίλιθ, μιμούμενη τον τόνο του, και παίρνοντας την κιθάρα από τα χέρια του.

«Δεν είναι τόσο κουλ όσο ακούγεται», είπε ο Καμ. «Χθες βράδυ κοιμήθηκα στο κατώφλι ενός καταστήματος επισκευής ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών συσκευών».

«Α, στου Ο'Μάλει επί της οδού Χιλ;» ρώτησε η Λίλιθ σφίγ-

γοντας μία από τις χορδές. «Τι παράξενο. Και εγώ κοιμήθηκα εκεί ένα βράδυ, όταν ήμουν τιμωρημένη και έπρεπε να ξεφύγω από την Τζάνετ». Η Λίλιθ αισθάνθηκε τη ματιά του πάνω της, περιμένοντας από εκείνη να μπει σε λεπτομέρειες. «Η Τζάνετ είναι η μητέρα μου». Όμως αυτό ήταν αδιέξοδο θέμα και η Λίλιθ άλλαξε κουβέντα. «Πώς κατέληξες εδώ;»

Το σαγόνι του Καμ σφίχτηκε και μια φλέβα πρόβαλε στο μέτωπό του, ανάμεσα στα μάτια του. Ήταν προφανές ότι αυτό ήταν το τελευταίο θέμα που θα ήθελε να συζητήσει, γεγονός που γέννησε στη Λίλιθ υποψίες. Αυτός έκρυβε κάτι, όπως και εκείνη.

«Τι θα 'λεγες να παίξουμε κάτι;» Ο Καμ άνοιξε τη θήκη της κιθάρας που είχε δανειστεί από την αίθουσα συγκροτήματος και έβγαλε μια πράσινη Φέντερ Τζάγκουαρ, ιδιοκτησία του σχολείου Τράμπουλ. «Διάλεξε εσύ κομμάτι».

Η Λίλιθ φταρνίστηκε και αγκάλιασε το στομάχι της. Η πείνας της έτρωγε τα σωθικά.

«Φτάρνισμα πείνας», παρατήρησε ο Καμ. «Δεν έπρεπε να σε αφήσω να με αποτρέψεις από το να πάμε για φαγητό. Ευτυχώς που είσαι μαζί μου».

«Πώς κι έτσι;»

«Γιατί είμαστε καλό δίδυμο». Αυτός παραμέρισε τις μαύρες τούφες που έπεφταν στα μάτια του. «Και επειδή ταξιδεύω με φανταστικές λιχουδιές».

Μέσα από το σακίδιό του ο Καμ έβγαλε μια συσκευασία κράκερς, και ένα κοντό, φαρδύ βάζο με ετικέτα γραμμένη σε άγνωστη γλώσσα. Επιχείρησε να ανοίξει το καπάκι. Αυτό όμως δε γύριζε σπιθαμή. Ο Καμ δοκίμασε άλλη μια φορά. Η φλέβα πρόβαλε στο κούτελό του ξανά.

«Δώσε το σε μένα». Η Λίλιθ πήρε το βάζο από τα χέρια του και το γλίστρησε πάνω στις χορδές της κιθάρας της, αφήνοντας μια από αυτές να ξεμπλοκάρει το σφραγισμένο πόμα με ένα πλοπ. Το είχε καταφέρει άλλη μια φορά στο σπί-

τι όταν ο Μπρους ήταν πεινασμένος και ένα βάζο με πίκλες ήταν το μόνο φαγώσιμο που είχε απομείνει μέσα στο σπίτι.

Το καπάκι άνοιξε μέσα στα χέρια της Λίλιθ.

Ο Καμ διέτρεξε την άκρη της γλώσσας του πάνω στα δόντια του και ένευσε αδιόρατα. «Εγώ το χαλάρωσα για σένα».

Η Λίλιθ έριξε μια διερευνητική ματιά μέσα στο βάζο. Ήταν γεμάτο με τόσα δα, υγρά, μαύρα αυγά.

«Χαβιάρι ossetra», εξήγησε ο Καμ. «Το καλύτερης ποιότητας χαβιάρι».

Η Λίλιθ δεν είχε ιδέα τι να το κάνει το χαβιάρι. Πού το βρήκε – πόσο μάλλον αν κοιμήθηκε στους δρόμους το περασμένο βράδυ; Ο Καμ άνοιξε τη συσκευασία των κράκερ και χρησιμοποίησε ένα για να μαζέψει μια μικρή ποσότητα από τη γυαλιστερή μαύρη μάζα.

«Κλείσε τα μάτια σου και άνοιξε το στόμα σου», την ορμήνεψε.

Η Λίλιθ δεν ήθελε, αλλά η πείνα την έκανε να λυγίσει.

Το κράκερ ήταν εύθρυπτο, το χαβιάρι μαλακό και με πλούσια γεύση. Έπειτα η αρμύρα των αυγών πλημμύρισε τη γλώσσα της, και αρχικά της φάνηκε ότι δεν ήταν ωραία η γεύση. Όμως, λίγες στιγμές στη γλώσσα της ήταν αρκετές για να απλωθεί μια πλούσια αίσθηση στο στόμα, βουτυρένια, με μια υποψία οξύτητας. Η Λίλιθ κατάπιε, εθισμένη κιόλας.

Μόλις άνοιξε τα μάτια της, ο Καμ της χαμογελούσε.

«Είναι ακριβό;» ρώτησε η Λίλιθ, νιώθοντας ενοχές.

«Έχει καλύτερη γεύση αν το τρως αργά».

Ήρεμη σιωπή βασίλεψε καθώς οι δυο τους έτρωγαν. Η Λίλιθ ήταν ευγνώμων για το φαγητό, όμως ενοχλούνταν που ο νέος συμπεριφερόταν θαρρείς και οι δυο τους ήταν πιο κοντά από ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. «Εγώ την κάνω για το σπίτι μου», είπε ήρεμα. «Είμαι τιμωρημένη».

«Σε αυτή την περίπτωση, καλύτερα να μείνεις έξω όσο περισσότερο μπορείς». Ο Καμ έγειρε το κεφάλι του και την κοί-

ταξε βαθιά μέσα στα μάτια, όπως στις ταινίες οι νέοι κοιτάζουν τις κοπελιές πριν τις φιλήσουν. Ο Καμ έμεινε έτσι για λίγες στιγμές. Έστερα πήρε την κιθάρα της.

«Έι!» διαμαρτυρήθηκε έντονα η Λίλιθ, όταν μια χορδή έσκισε τον αέρα. Η κιθάρα της ήταν το πιο πολύτιμο απόκτημά της. Ουδείς την άγγιζε εκτός από εκείνην. Ωστόσο, καθώς τα δάχτυλα του Καμ γρατσούνιζαν τις χορδές και ο ίδιος βάλθηκε να μουρμουρίζει έναν σκοπό, η Λίλιθ απέμεινε να τον παρακολουθεί μαγεμένη. Το τραγούδι του ήταν όμορφο... και πολύ οικείο. Δεν ήξερε πότε άλλοτε το είχε ακούσει.

«Εσύ το έγραψες;» ρώτησε με ζωηρό ενδιαφέρον.

«Ίσως». Ο Καμ έπαψε να παίζει. «Χρειάζεται γυναικεία φωνητικά».

«Είμαι σίγουρη ότι η Κλόι Κινγκ είναι διαθέσιμη», σχολίασε καυστικά η Λίλιθ.

«Μια που το έφερε η κουβέντα», άρχισε να λέει ο Καμ, «πώς σου φαίνεται το θέμα του χορού; Η Μάχη των Συγκροτημάτων;» Έριξε πίσω το κεφάλι του. «Φάση θα έχει».

«Σιγά μην έχει φάση», είπε τελείως αδιάφορα η Λίλιθ.

«Θα δηλώσω συμμετοχή αν δηλώσεις κι εσύ».

Η Λίλιθ ξέσπασε σε γέλια. «Μου δίνεις κίνητρο τώρα, υποτίθεται; Σου έχει πει ποτέ κανείς ότι είσαι κομματάκι ψωροφантаσμένος;»

«Όχι στα τελευταία πέντε λεπτά», απάντησε ο Καμ. «Σκέψου το λίγο. Έχουμε μπροστά μας δύο εβδομάδες προετοιμασίας για να φτιάξουμε μια αξιόλογη μπάντα μαζί. Μπορούμε να το καταφέρουμε». Έκανε μια σύντομη παύση. «Εσύ μπορείς να το καταφέρεις. Και ξέρεις τι λένε για την Εκδίκηση».

«Τι λένε;» είπε εκείνη, διερωτώμενη τι θα άκουγε που θα την εκνεύριζε ξανά.

Ο Καμ ατένισε τον ορίζοντα, εστιάζοντας σε κάτι που τον έθλιβε. Όταν μίλησε, η φωνή του ήταν απαλή. «Ότι είναι γλυκιά».

Όλες οι ιστορίες έχουν τη σκοτεινή τους πλευρά,
και η συγκεκριμένη ανήκει στον Καμ,
το γοητευτικό «κακό παιδί» της σειράς ΑΓΓΕΛΟΙ.

Ο Καμ πέρασε πάρα πολύ καιρό στην Κόλαση και ξέρει καλά
τι σημαίνει να σε καταδιώκουν. Και η καινούργια κόλαση γι' αυτόν
είναι το λύκειο όπου η Λίλιθ, το κορίτσι με το οποίο είναι βαθιά
ερωτευμένος, εκτίει μια τιμωρία για τα δικά του εγκλήματα.

Ο Καμ έβαλε ένα στοίχημα με τον Λούσιφερ: έχει δεκαπέντε μέρες
στη διάθεσή του για να πείσει τη Λίλιθ να τον αγαπήσει και πάλι.
Αν τα καταφέρει, θα ζήσουν για πάντα μαζί. Αν αποτύχει,
όμως, η Κόλαση του επιφυλάσσει μια ξεχωριστή θέση,
μία θέση μόνο για εκείνον.

Το ρολόι μετράει αντίστροφα...

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΒΙΒΑΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1644-1

9 786180 116441

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17997